

Liahona

**Ægteskabet i vor
himmelske Faders
plan, s. 16-33**

**Generalkonference –
Til gavn for dig, s. 4, 14**

**Velsignet af Personlig
fremgang og Pligt mod
Gud, s. 46-57**

**Et åndeligt festmåltid
ved søndagsmiddagen,
s. 66**

Den tolvårige Jesus i templet,
af Carl Bloch

»[Josef og Maria] fandt [Jesus] i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål.

Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav.

Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »... [vi] har ledt efter dig og været ængstelige.«

Men han sagde til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« (Luk 2:46-49; se også på engelsk Luk 2:46, fodnote c; fra JSO).

BUDSKABER

- 4 Det Første Præsidentskabs budskab: Generalkonference – En usædvanlig velsignelse**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøgsbudskabet: Styrk familierne ved at øge åndeligheden**

ARTIKLER

- 14 En generalkonference, der passede lige til mig**
Ann Singleton
Fra først til sidst blev jeg trøstet og følte, at jeg var den eneste tilstedeværende.
- 22 En smule af himlen på jorden**
Ældste Robert D. Hales
Et tempelægteskab indgås et bestemt sted. Et celestialegteskab dannes gennem et helt liv.
- 28 Giv Gud mulighed for at velsigne os**
Michael R. Morris
De oplevelser, som unge voksne fra Argentina har haft, viser, at vores lydighed giver vor himmelske Fader mulighed for at udøse velsignelser over os – og han gør det.
- 34 Hjælpeforeningens historie: En gennemgang af Herrens vision for sine døtre.**
Julie B. Beck
Ved at studere Hjælpeforeningens historie kan søstre få indsigt i deres vigtige rolle i vor himmelske Faders plan.

FASTE ARTIKLER

- 8 Små og enkle ting**
- 10 Tjeneste i Kirken: Gjort egnet ved tjeneste i Kirken**
Alice A. Lewis
- 12 Vi taler om Kristus: Find fred i urolige tider**
Ældste Per G. Malm
- 16 Det tror vi: De beseglende ordinancer knytter familier sammen for evigt**
- 18 Evangeliske klassikere: Ægteskabets evige natur**
Præsident N. Eldon Tanner

- 20 Vore hjem og familier: Jeg styrker mit evige ægteskab**
Rosana Pontes Barbosa Neves
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 74 Kirkenyt**
- 79 Forslag til familieaften**
- 80 Til vi ses: Tempelvelsignelser nu og i al evighed**
Stacy Vickery

42

42 Mod til at tjene

Forbereder du dig på at tjene på en mission? Find ud af, hvordan andre unge voksne overvandt den modgang, som ofte følger en klog beslutning.

Se om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer.
Vink: Besøg Peru.

46 Vore familiers personlige udvikling

Hillary Slaughter og Elyssa J. Kirkham

Personlig fremgang er normalt personlig. Men for to unge piger i Ukraine kom Personlig fremgang til at omfatte deres familier.

49 Et ord og en lektie for livet

Heather Wrigley

Hvorfor fik jeg det ikke bedre af at sige ordet? Pålidelighedens værdi var svaret.

50 Er jeg Guds kære barn?

Valarie Schenk

Da jeg opnåede et vidnesbyrd, erkendte jeg også min guddommelige natur.

52 Lær, udfør og fortæl

Adam C. Olson

Hvad har Pligt mod Gud og en japansk kampsport til fælles? Tre enkle ord.

54 Pligt mod Gud med far

Paul VanDenBerghe

Hjælpen kan være tættere på, end du tror.

55 Jeg trak på mit kvorum

Mark Tensmeyer

Jeg var ikke tæt på præsterne i mit kvorum, men da jeg havde brug for hjælp, tog jeg chancen.

56 Et højere mål

Nereida Santafe de Salinas

Enighed, aktivering og venskab var vores højere mål. Glæden ved legene var bare en sidegevinst.

68

58 Vær familiebygger

Alle har mere end en familie. Og hver af familierne har brug for din hjælp.

60 Forberedelse til at udføre dåb for de døde

Elyssa J. Kirkham

Det, du kan gøre inden, på selve dagen, og mens du er i templet.

61 Glæden ved evangeliet

Ældste Carlos A. Godoy

Da jeg selv blev sidste dages hellig, fandt jeg ud af, hvorfor de er så glade.

62 Vores side

63 En lys idé

64 Få Primary hjem: Evangeliet skal forkyndes i hele verden

Ana Maria Coburn og Cristina Franco

66 En søndagsleg

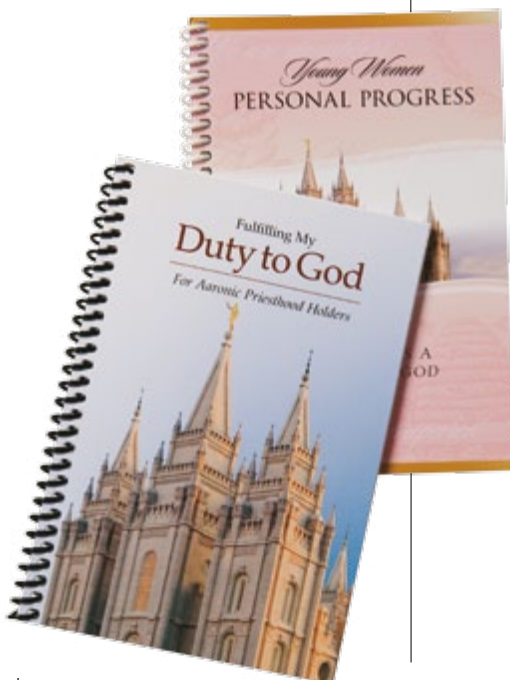
Rene Riding

En ny leg – Skriftstedscitater – bliver en ny søndagstradition.

68 Historier om Jesus: Jesus lærer os, hvordan man skal behandle andre

Diane L. Mangum

70 Til mindre børn

SEPTEMBER 2011, ÅRGANG 160, NR. 9
LIAHONA 09689 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jun., Per G. Malm

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,

Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsledelse: Collette Nebeker Aune, Howard G.

Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker,

Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagens Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribatit, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

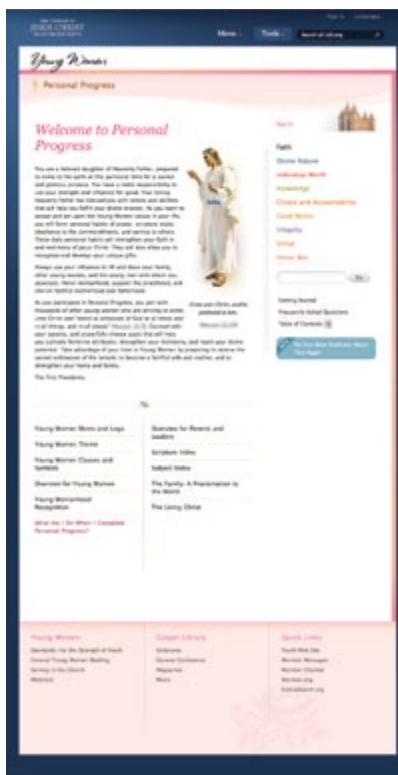
September 2011 Vol. 160 No. 9. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på Nettet

Liahona.lds.org

FOR DE UNGE

Ungdomsartiklerne i dette nummer kan hjælpe teenagere med Personlig fremgang eller Pligt mod Gud. Du finder interaktive udgaver af og online-hjælp til Personlig fremgang og Pligt mod Gud på PersonalProgress.lds.org eller DutyToGod.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering, 56

Dåb for afdøde, 60

Familie, 7, 8, 16, 46, 54, 58, 80

Forsoningen, 12

Fred, 12

Generalkonference, 4, 14

Guddommelig natur, 50

Hjælpeforeningen, 7, 34

Håb, 12

Jesus Kristus, 12, 68

Kirkekaldelse, 10

Konvertering, 61

Missionering, 39, 42, 64, 70

Ordinancer, 16

Personlig fremgang, 46

Pligt mod Gud, 52, 54

Profeter, 4

Præstedømme, 16, 54, 55, 56

Retskaffenhed, 49

Skrifterne, 50, 66

Slægtshistorie, 38

Sprog, 49

Templer, 9, 16, 28, 40, 46, 60, 63, 80

Tiende, 41

Tjeneste, 10, 34, 55, 68

Ægteskab, 18, 20, 22, 28, 40

Åbenbaring, 4, 7

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

GENERALKONFERENCE – En usædvanlig velsignelse

Et godt medlem af Kirken talte med en nabo, som ikke tilhører vores tro. Da samtalen kom til at dreje sig om generalkonferencer, spurgte naboen: »Vil du hævde, at I har profeter og apostle? Og at de to gange om året ved en verdensomspændende konference åbenbarer Guds ord?»

»Ja, bestemt,« svarede medlemmet med fast overbevisning. Naboen tænkte lidt over det. Han virkede oprigtigt interesseret og spurgte så: »Hvad sagde de ved sidste konference?»

På dette tidspunkt gik det gode medlem af Kirken fra at føle sig begejstret over at forkynde evangeliet til at føle sig pinligt til mode. Uanset hvor meget han tænkte efter, kunne han ikke komme i tanker om en eneste tale.

Hans ven fandt dette bekymrende og sagde: »Vil du fortælle mig, at Gud taler til mennesker i vore dage, men du kan ikke huske, hvad han sagde?»

Broderen følte sig meget ydmyg efter denne ordveksling. Han lovede højtideligt, at han ville blive bedre til at huske på de ord, som Herrens tjenere talte ved generalkonferencerne.

Vi ved alle sammen, hvor svært det er at huske hvert eneste budskab fra generalkonferencen, og jeg er sikker på, at vi ikke behøver at skamme os over ikke at kunne huske det hele. Ikke desto mindre er der budskaber ved hver generalkonference, der gives som en gave og en

velsignelse fra himlen og er specielt rettet mod os.

Lad mig, som en hjælp til at forberede os på generalkonferencen, forslå tre grundlæggende principper, der kan hjælpe os med bedre at modtage og anvende de ord, som Herrens tjenere taler.

1. Medlemmer af Kirken har ret til personlig åbenbaring, mens de lytter til og studerer de inspirerede ord, som lyder ved konferencen.

Jeg vil opfordre jer til, under jeres forberedelse til konferencen, at overveje spørgsmål, som I skal have besvaret. Det kan for eksempel være, at I længes efter hjælp og vejledning fra Herren i forbindelse med udfordringer, som I står overfor.

Svarene på jeres bønner kan komme direkte fra en bestemt tale eller en bestemt vending. På andre tidspunkter kan svarene komme igennem ord, sætninger eller sange, der tilsyneladende intet har med sagen at gøre. Et hjerte, der er fyldt med taknemlighed for livets velsignelser og et oprigtigt ønske om at høre og følge råd, bereder en på at modtage personlig åbenbaring.

2. Forkast ikke et budskab, bare fordi det lyder bekendt.

Profeterne har altid undervist ved gentagelser; det er lærdommens lov. I hører emner og lærdomme gentaget ved hver eneste generalkonference. Men lad mig forsikre

jer om en ting: Det skyldes ikke mangel på kreativitet eller fantasi. Vi bliver ved med at høre budskaber om de samme emner, fordi Herren underviser og fylder vores sind og hjerte med visse grundlæggende principper, som har evig betydning, og som skal forstås og efterleves, før vi kan bevæge os videre til noget andet. En klog bygherre lægger grundvolden, før han rejser væggene og taget.

3. De ord, som tales ved general-konferencen, bør være et kompas, der udstikker kursen for os i de kommende måneder.

Hvis vi lytter til Åndens tilskyndelser og følger dem, kan de fungere som en Liahona, der leder os gennem de ukendte og udfordrende dale og bjerge, som venter forude (se 1 Ne 16).

Siden verdens begyndelse har Gud kaldet profeter, som udtrykker himlens vilje til folk på deres tid. Det er vores ansvar at lytte til og derefter anvende de budskaber, som Herren giver os.

Vor barmhjertige og kærlige himmelske Fader har ikke svigtet og vil ikke svigte sine børn. I dag, såvel som i gamle dage, har han kaldet apostle og profeter. Han vedbliver med at åbenbare sit ord til dem.

Hvor er det dog et vidunderligt privilegium at høre Guds budskaber til hver af os under generalkonferencen! Lad os forberede os godt på denne store velsignelse i form af guddommelig vejledning overbragt af hans udvalgte tjenere.

For det er en usædvanlig velsignelse. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

- Læs artiklen sammen. Giv familien den opfordring at identificere noget af det, de skal lytte efter ved denne konference.
- Når du hjælper mindre børn med at anvende de råd, som præsident Uchtdorf giver os, så vis dem en oversigt over generalautoriteter (som findes i konferencenumrene af *Liahona*). Fortæl dem, at Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle taler ved generalkonferencen. Tilskynd børnene til at lytte til konferencen og tegne billeder, som kan hjælpe dem med at huske, hvad de har lært. Forældre kan gå ind på conferencegames.lds.org hvor der er konferenceaktiviteter til børn.

God, bedre, bedst

Mary-Celeste Lewis

I sin tale ved oktoberkonferencen 2007 talte ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum om aktiviteter, som er »gode, bedre og bedst«. Da han nåede til afsnittet om at

»overplanlægge børnenes tid«, vred jeg mig af skyldfølelse i stolen.

Jeg vidste, at jeg gjorde alt for meget. Jeg tog del i skoleteatret, deltog i krævende fag i skolen og var involveret i flere andre aktiviteter. Jeg var ikke kommet trofast til Unge Pigers aktiviteter, og min søndag var stresset, fordi jeg skulle færdiggøre lektier. Musiklektioner og arbejdet med skolebladet var ikke længere sjove aktiviteter, men var blevet rent arbejde.

Ældste Oaks tale fik mig til at se grundigt på min kalender. Mine aktiviteter var gode, der var bare for mange af dem. Jeg måtte vælge de bedste. Mens jeg overvejede, hvilke aktiviteter jeg skulle droppe, indså jeg, at Jesu Kristi evangelium er den bedste prioritet, man kan have. Jeg skrev bøn og skriftstudium øverst på min liste, og siden da er mit liv begyndt at gå meget lettere.

Ældste Oaks lærte mig, at når vi gør det, som Herren beder os om, *først*, så falder alt andet på plads. Hvis jeg studerer mine skrifter, før jeg spiller spil, eller sågar før jeg læser lektier, får jeg klaret det vigtigste. Når jeg bygger mit liv på Herren i stedet for at føje ham til som en biting, oplever jeg større fred og fremgang.

Nu lytter jeg opmærksomt efter de råd, som gives os ved generalkonferencen!

BØRN

Jeg kan finde svar ved generalkonferencen

Præsident Uchtdorf lærer os, at hvis vi tænker på nogle spørgsmål inden generalkonferencen, så kan Herren svare os gennem sine profeter og apostle under konferencen.

1. I familien eller klassen kan I drøfte, hvad I skal lære enten som enkeltpersoner eller sammen. (Fx: Hvordan kan jeg styrke mit vidnesbyrd? Hvordan løser jeg et problem i skolen?) Skriv dine spørgsmål ned

på et stykke papir eller i din dagbog.

2. I de uger, der går inden konferencen, kan du overveje og bede angående de spørgsmål.

3. Lyt omhyggeligt under konferencen (det kan være en hjælp at tage notater). Skriv så, hvordan Herren – gennem Kirkens ledere – besvarede dine spørgsmål.

4. På et andet stykke papir kunne du tegne et billede af dig selv, der gør det, du har lært.

Styrk familierne ved at øge åndeligheden

Gennemgå dette materiale og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit liv.

Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, har sagt: »Jeg har udviklet et overvældende vidnesbyrd om Guds døtres værdi ... Jeg har følt, at der aldrig har været større behov for øget tro og personlig retskaffenhed. Der har aldrig været et større behov for stærke familier og hjem.«

Søstre kan medvirke til at skabe stærke hjem og familier, når de handler ud fra personlig åbenbaring. »Evnen til at gøre sig værdig til at modtage og handle i henhold til personlig åbenbaring er den allervigtigste færdighed, man kan opnå i dette liv,« fortsatte søster Beck. »At gøre sig værdig til Herrens Ånd begynder med et ønske om denne Ånd og forudsætter en vis grad af værdighed. At holde befalingerne, omvende sig og forny dåbspagterne fører til den velsignelse, det er, altid at have Herrens Ånd hos os. At indgå og holde tempelpagter øger også den åndelige styrke og kraft i en kvindes liv. Mange svar på vanskelige spørgsmål findes ved at læse i skrifterne, fordi skrifterne er en hjælp til åbenbaring ... Daglig bøn er også væsentlig for at have Herrens Ånd hos os.«¹

Vi styrker også vores familie åndeligt, når vi hjælper dem med at forstå vor himmelske Faders evige plan. »Hvad kan vi gøre for bedre at forberede vore børn åndeligt på deres evige roller?« spurgte ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum. »Det mest omfattende svar er nok: At lære dem at efterleve evangeliets principper.« Den undervisning finder sted gennem daglig bøn, skriftstudium og familiemåltider, såvel som under ugentlige familieaftener og overværelse af Kirkens møder. Ældste Ballard forklarer: »Vi forbereder os hver eneste dag, lige nu, til evigt liv. Hvis vi ikke forbereder os på evigt liv, forbereder vi os på noget mindre, noget måske meget mindre.«²

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan kan jeg hjælpe mine søstre med at blive åndeligt selvhjulpne?
2. Hvordan kan jeg styrke min evne til at genkende og reagere på Helligånden?

Fra skrifterne

Ordsp 22:6; 1 Joh 3:22; L&P 11:13-14; 19:38; 68:25

Du kan læse mere på www.relief.society.lds.org.

Fra vores historie

Profeten Joseph Smith underviste ved et møde i Hjælpeforeningen i april 1842 søstrene i, at de havde en højtidelig forpligtelse til at søge deres egen frelse. Han sagde: »Efter [min] belæring vil I være ansvarlige for jeres egne synder. Det er en ønskværdig ære, at I vandrer således for vor himmelske Fader, at I kan frelse jer selv. Vi er alle ansvarlige over for Gud for den måde, hvorpå vi udvikler det lys og den visdom, som Herren har givet os for at gøre os i stand til at frelse os selv.«³ Han lærte dem at være retskafne mennesker, at blive et helligt folk og at berede sig på tempelordinancer og pagter.

NOTER

1. Julie B. Beck, »Selv over jeres trælle og trælkvinder vil jeg udgyde min Ånd i de dage«, *Liahona*, maj 2010, s. 10, 11.
2. Se M. Russell Ballard, »Åndelig udvikling«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 118.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 351-352.

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting«
(Alma 37:6).

KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Sierra Leone

I 1981 hørte Michael Samura, der oprindeligt var fra Sierra Leone, evangeliet i Holland og blev døbt der. Da han vendte tilbage til Freetown, hovedstaden i Sierra Leone, anmodede han om, at der måtte blive sendt missionærer dertil, men da Kirken ikke var beredt til at sende missionærer dertil, modtog han kun noget kirkelitteratur. Bror Samura begyndte at undervise andre og holde uofficielle møder. Medlemmer, som var blevet døbt i andre

lande og var vendt hjem til Sierra Leone, gjorde det samme.

I 1988 blev en milepæl i landets historie. I januar blev det første officielle møde afholdt under ledelse af et medlem, som var blevet døbt i Tyskland. I maj ankom to missionærægtespar, og i juni blev de første 14 dåb udført i landet. I august blev den første gren – Goderich Gren – oprettet. I 2004 blev der taget det første spadestik til den første sidst dages hellige kirkebygning i Sierra Leone.

KIRKEN I SIERRA LEONE	
Medlemstal	8,907
Missioner	1
Distrikter	2
Grene	23

Sunde familieaktiviteter

Familier, der regelmæssigt dyrker aktiviteter sammen, kan føle en større kærlighed og harmoni. Familieaktiviteter giver mulighed for, at forældre kan tale om evangeliet med deres børn, og børn er ofte mere villige til at lytte til og adlyde deres forældre, når de føler sig nært knyttet til dem.

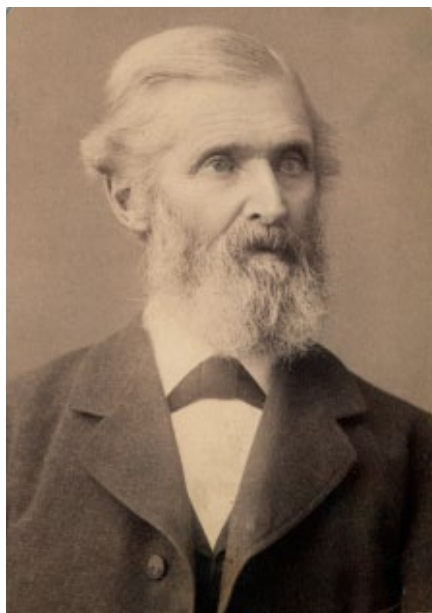
Sunde familieaktiviteter omfatter:

- **Familieaften:** Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) sagde: »Det er så vigtigt, at fædre og mødre sidder sammen med deres børn og beder sammen med dem, underviser dem i Herrens veje, drøfter deres familieproblemer og lader deres børn udtrykke deres talenter.«¹
- **Familietjenesteaktiviteter?** I kunne besøge et ældre medlem af menigheden eller fjerne skrald i kvarteret.
- **Ture på tomandshånd med mor eller far:** Det giver børnene mulighed for at skabe individuelle og personlige forhold til forældrene.

NOTE

1. Gordon B. Hinckley, »Til brødrene i præstedømmet«, *Liahona*, nov. 2002, s. 58-59.

Truman O. Angell

Truman Osborne Angell (1810-1887) tjente i flere årtier som Kirkens arkitekt og planlagde og ledte opførelsen af mange betydningsfulde bygninger, som blandt andet templet i Salt Lake City. Gennem hele sin tjeneste i Kirken var Truman ydmyg og lydlig.

Han blev født den 5. juni 1810 i Providence i Rhode Island i USA. Da han var teenager, oplærte en lokal håndværker ham som tømrer og snedker.

Som 22-årig blev han præsenteret for Kirken af sin søster, som havde modtaget et eksemplar af Mormons Bog fra missionæren Thomas B. Marsh. I januar 1833 blev Truman døbt sammen med sin mor, Phebe, og sin hustru, Polly.

Kort tid efter at Truman var blevet ordineret til De Halvfjerds' Andet Kvorum, bad profeten Joseph Smith ham om at opføre en forretning i Kirtland i delstaten Ohio. Truman takkede nej og

forklarede profeten, at han forberedte sig på at tage på mission. Næste dag fik Truman dog øje på Det Første Præsidentskab i det fjerne og følte sig tilskyndet til at tage imod byggeopgaven fra profeten. Han skrev senere: »Som følge deraf ændrede jeg min beslutning og udviste lydighed.«¹

I 1856 sendte Brigham Young Truman på en mission til Europa og gav ham besked på at »udføre skitser af fremragende arkitektoniske værker«, så han kunne »blive bedre kvalificeret« til at fortsætte arbejdet med templet i Salt Lake City og andre bygninger.²

Truman blev kaldet som Kirkens arkitekt i 1867. (I dag kalder Kirken ikke længere officielle kirkearkitekter). Skønt mange års hårdt arbejde havde tæret på Trumans helbred, tog han imod kaldelsen. Han skrev i sin dagbog: »Jeg føler

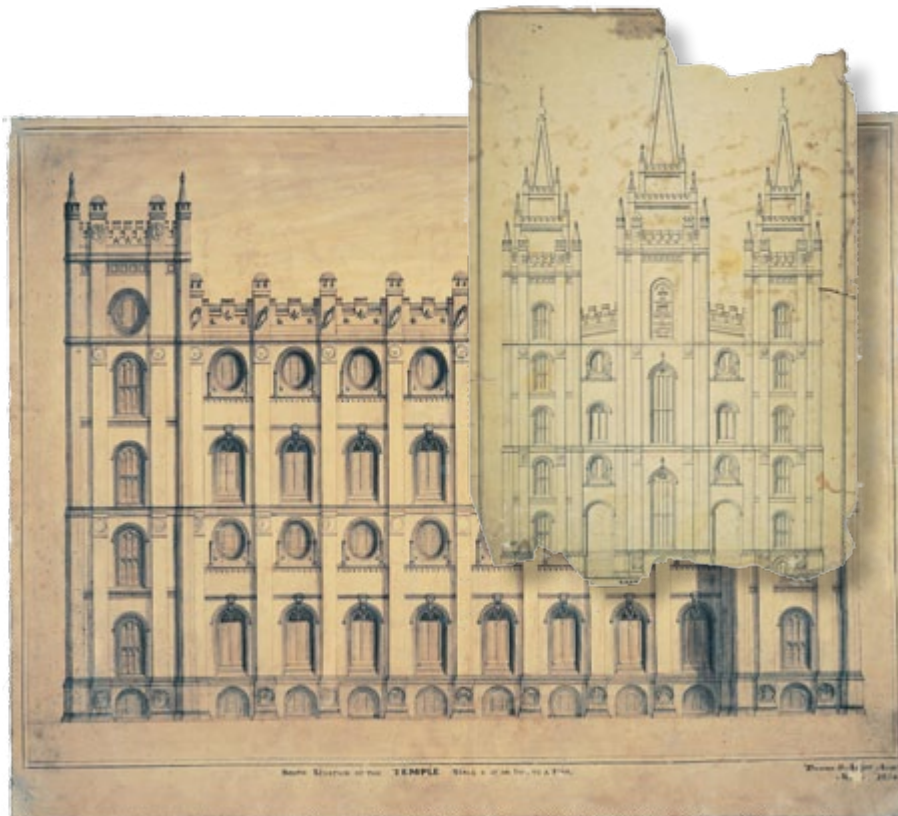
mig meget nedslidt, men hvis præsidenten og mine brødre ønsker at opretholde en ussel orm som mig som Kirkens arkitekt, vil jeg stræbe efter at tjene dem og ikke vanære mig selv ... Må Herren bistå mig deri.«³

Truman ledte mange byggeprojekter i Utah, som blandt andet Lion House, Beehive House, Utah Territorial Statehouse og templet i St. George.

Truman levede ikke længe nok til at opleve indvielsen af templet i Salt Lake City i 1893, men han tjente trofast som Kirkens arkitekt indtil sin død i 1887.

NOTER

1. Truman O. Angell, i Kate B. Carter, *Our Pioneer Heritage*, 20 bind, 1958-1977, 10:197.
2. Se Carter, *Our Pioneer Heritage*, 10:204.
3. Paul L. Anderson, »Truman O. Angell: Architect and Saint«, i *Supporting Saints: Life Stories of Nineteenth-Century Mormons*, red. Donald Q. Cannon og David J. Whittaker, 1985, s. 161.

GJORT EGNET VED TJENESTE I KIRKEN

Alice A. Lewis

»Kirkens medlemmer er ansvarlige for deres egen åndelige og timelige trivsel,« står der i Håndbog 2: Forvaltning af Kirken. »Eftersom de er velsignede med handlefrihedens gave, er det deres privilegium og pligt at kunne deres egen kurs, løse deres egne problemer og stræbe efter at blive selvhjulpne. Medlemmerne gør dette med Herrens inspiration og ved at arbejde med deres egne hænder« (2010, 6.1.1).

Jeg var 57 år, nyskilt, med ringe erfaring i arbejde uden for hjemmet og havde voldsomt brug for et job. Jeg havde opdraget fire børn, og nu stod jeg alene tilbage efter 32 års ægteskab med en kort videregående uddannelse bag mig og stor bekymring for fremtiden, nu hvor jeg i min alder skulle søge arbejde.

Jeg sad og ventede på at komme ind til jobsamtale som planlægnings- og produktionsspecialist for et biblioteksdistrikt, mens jeg tænkte på, at jeg jo måtte være forrykt at tro, at jeg var kvalificeret til sådan en stilling. Jeg havde netop overbevist mig selv om, at jeg burde give op og gå hjem, da sekretæren pludselig sagde, at de var klar til at tale med mig i konference-lokalet. Jeg følte mig lidt utilpas, men rankede mig, opsendte en stille bøn og gik ind.

To velformulerede fagfolk fortalte mig, at erfaring inden for bestemte

områder var af afgørende betydning for denne stilling, og de begyndte at spørge til mine erfaringer. Jobbet krævede en, som kunne arrangere større konferencer og sørge for bekendtgørelser, indbydelser, forplejning og oprydning. Havde jeg den fornødne erfaring? Jeg sad og tænkte, at det havde jeg ikke, da et glimt af et stavsarrangement i Hjælpeforeningen dukkede op i mit sind. Jeg har været rådgiver i stavens Hjælpeforeningspræsidentskab. Den erfaring havde lært mig at organisere større forsamlings og indkøbe fødevarer til større grupper. Jeg kunne helt ærligt svare, at jeg havde netop den erfaring, som krævedes.

Intervieweren fortsatte: »Kan du betjene en computer? Du skal kommunikere med brugerne og stå for bookingen af konferencelokalet.« Jeg kunne kun tænke på, hvor taknemlig jeg var for alle de mennesker,

som havde lært mig at anvende en computer, så jeg kunne udforme menighedsaviser og -kalender og skrive stavens nyhedsbrev. Ja, jeg kunne betjene en computer.

»Du skal udforme programmer og undervise brugerne. Vil du kunne undervise børn og voksne?« spurgte de. Alle de hjælpeforeningslektioner og spejderaktiviteter, jeg havde stået for, dukkede op i min erindring. Jeg forklarede, at jeg havde undervist børn og voksne hele mit voksne liv. Jeg vidste, at jeg var kreativ og kunstnerisk anlagt, og jeg følte mig sikker på, at jeg kunne udtænke spændende programmer til børn og voksne.

Jeg blev lykkelig, da jeg fik stillingen. Jeg holdt meget af arbejdet og stræbte efter at gøre alt det, som jeg ville gøre i en kirkekaldelse: Ære mit arbejde, gå den ekstra mil og ikke beklage mig over overarbejde.

Jeg udarbejdede computerklasser på engelsk og rekrutterede studerende til at undervise klasser på spansk. Jeg underviste kunstklasser og var vært for flere forfattere og prominente personer, som kom og holdt foredrag. Jeg udsmykkede biblioteket til højtidene og stillede relevante bøger frem.

En dag var der en, som ringede til mig på arbejdet og hævdede, at vedkommende var ansat hos guvernøren og ville høre, om jeg kunne være interesseret i en stilling som guvernørens assistent. Jeg lo og spurgte: »Hvem taler jeg med?« Han forklarede, at det var alvorligt ment og bad mig komme til samtale næste dag. Jeg tog derhen med en bekymret følelse af, at det kunne være en spøg. Men det var det ikke. Samtalen gik godt, og jeg blev ansat med det samme.

I mit nye job anvendte jeg de færdigheder, som jeg havde lært som

taler i Kirken. Guvernøren kunne ikke deltage i alle de arrangementer, som han blev inviteret til, så hans stab skulle ofte tale i hans sted. Alle de mange taler i Kirken og tjeneste i lederstillinger havde givet mig den erfaring, som jeg havde brug for til at tale offentligt sammen med senatorer, lokale og nationale dignitarer og berømted. Jeg arbejdede som guvernørens assistent i syv år, indtil vi begge gik på pension.

Hvor ville jeg have været uden den lange række af erfaringer, som jeg havde opnået, mens jeg tjente i kirkekaldelser? Alt det, som jeg har lært som Herrens tjener i hans kirke, har givet mig et rigt liv fyldt med velsignelser. Ikke alene hjalp jeg andre ved at tjene, jeg havde også udviklet mig meget. Jeg er dybt taknemlig for evangeliet, og jeg har et stærkt vidnesbyrd om værdien af at tjene i Kirken. ■

EN LIVSTIDSINVESTERING

»Kirken kan bede dig om at yde ofre. Den kan bede dig om at yde det bedste, du formår. Det er ikke noget tab, for du vil opdage, at det bliver en investering, som du kan nyde godt af, så længe du lever.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Livets forpligtelser«, *Liahona*, maj 1999, s. 6.

Ældste Per G. Malm

De Halvfjerds

Find fred

I UROLIGE TIDER

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile« (Matt 11:28).

I centrum af Göteborg ligger der en bred boulevard med smukke træer på hver side. En dag fik jeg øje på et hul i stammen på et af disse træer, så jeg kiggede nysgerrigt ind i det og opdagede, at træet var fuldstændig hult indeni.

Det overraskede mig, at træet stadig kunne stå oprejst. Så jeg kiggede op og fik øje på et bredt stålbelte, som var fastgjort omkring den øvre del af stammen. Adskillige stålwirer var fastgjort til bæltet, og i den anden ende var de fæstnet til bygninger i nærheden. På afstand så det ud som alle de andre træer; det var kun, når man kiggede ind i det, at man kunne se, at det var hult, i stedet for at have en massiv og stærk stamme. Efterhånden stod træet ikke til at redde, og det måtte fjernes. Lige som et yngre træ lidt efter lidt vokser

op og bliver et solidt træ, kan vi skridt for skridt udvikle vores evne til at være solide og fyldte indeni, i modsætning til det hule træ.

Det er takket være Jesu Kristi helende forsoning, at vi opnår styrke til at stå fast og stærkt med fylde i sjælen – en fylde af lys, forståelse, glæde og kærlighed.

Tro på Jesus Kristus og efterlevelse af hans lærdomme giver os et urokkeligt håb, og dette håb bliver et anker for vores sjæl. Vi kan blive stærke og urokkelige. Vi kan opnå varig indre fred; vi kan træde ind til Herrens hvile. Kun hvis vi vender os fra lyset og sandheden, vil en hul følelse af tomhed, ligesom træets, herske i vores sjæls inderste kamre.

Lad os fokusere på det, der skaber varig fred i hjerte og sind. Så skal vores »selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed« (L&P 121:45). Løftet om at træde ind til

I EN VERDEN AF TRÆNGSLER

»Frelserens ord til sine disciple, da han stod konfronteret med sin korsfæstelse, og da de stod konfronteret med deres frygt, forvirring og forestående forfølgelse. Den sidste gang Frelseren i dette liv var sammen med sine disciple, og han stod konfronteret med sin korsfæstelse, og de stod konfronteret med deres frygt, forvirring og forestående forfølgelse, vejledte han dem og sagde: »Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33).

»Så lad os, i en verden fuld af trængsler, huske vores tro ... og lad os leve livet fuldt ud med større tapperhed og mere mod, end på noget andet tidspunkt.

Kristus har overvundet verden og banet vej for os.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Denne, den største af alle uddelinger«, *Liahona*, juli 2007, s. 20-21.

Herrens hvile og modtage fredens gave er langt fra en forbigående, verdslig tilfredsstillelse. Det er virkelig en himmelsk gave: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27). Han har magt til at helbrede og styrke sjælen. Han er Jesus Kristus. ■

Fra »Hvile for jeres sjæl«, Liahona, nov. 2010, s. 101-102.

Du kan finde yderligere oplysninger om emnet her: Mosi 24:15; L&P 6:34, 36; 59:23; 78:17-18; Joseph B. Wirthlin, »Indre fred«, *Stjernen*, juli 1991, s. 36; og Neal A. Maxwell, »Omsluttet af hans kærligheds arme«, *Liahona*, nov. 2002, s. 16.

»Og store folkeskarer kom hen til ham med lamme, vanføre, blinde, stumme og mange andre. De lagde dem for hans fødder, og han helbredte dem, så skaren undrede sig, da de så, at stumme talte, vanføre blev raske, lamme gik og blinde kunne se. Og de priste Israels Gud« (Matt 15:30-31).

HVORDAN KAN VI FINDE FRED OG HÅB I UROLIGE TIDER?

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum besvarer dette spørgsmål i »Denne, den største af alle uddelinger«, (*Liahona*, juli 2007, s. 19).

1. »Ved at leve så trofast, som vi overhovedet kan ... Vi må ikke lade os lamslå af begivenheder, der venter forude et sted.«
2. »Lad aldrig frygten og frygtens fader (Satan selv) lede os bort fra vores tro og trofaste levevis.«
3. »Vær trofast. Gud styrer tingene. Han kender jeres navn, og han kender jeres behov.«

Overvej at ransage skrifterne og finde vers om håb, fred og tro på Jesus Kristus.

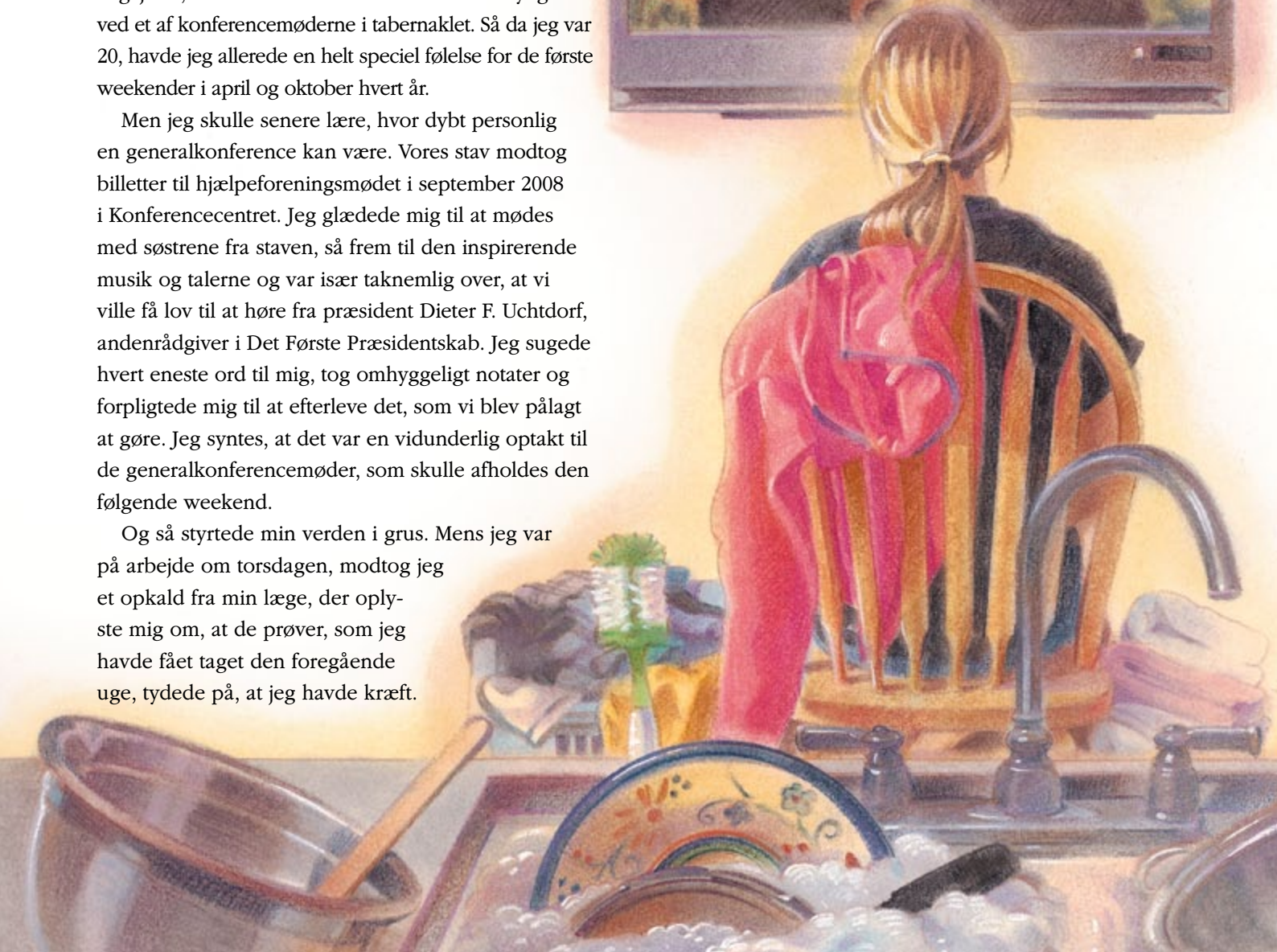
EN GENERAL- KONFERENCE, DER PASSEDE LIGE TIL **MIIG**

Ann Singleton

Jeg voksede op i et hjem, hvor generalkonferencen var noget, man så frem til næsten som en højtid. Jeg kan huske, at jeg som lille pige fik til opgave i Søndagsskolen at vise billeder af generalautoriteterne, når de talte. Da jeg blev lidt ældre, lærte jeg at genkende Brødrene ikke blot på deres fysiske fremtoning, men også på deres stemme og de budskaber, som de fremførte. Som førsteårsstuderende på universitetet var jeg begejstret, da vores institutkor blev bedt om at synge ved et af konferencemøderne i tabernaklet. Så da jeg var 20, havde jeg allerede en helt speciel følelse for de første weekender i april og oktober hvert år.

Men jeg skulle senere lære, hvor dybt personlig en generalkonference kan være. Vores stav modtog billetter til hjælpeforeningsmødet i september 2008 i Conferencecentret. Jeg glædede mig til at mødes med søstrene fra staven, så frem til den inspirerende musik og talerne og var især taknemlig over, at vi ville få lov til at høre fra præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. Jeg sugede hvert eneste ord til mig, tog omhyggeligt notater og forpligtede mig til at efterleve det, som vi blev pålagt at gøre. Jeg syntes, at det var en vidunderlig optakt til de generalkonferencemøder, som skulle afholdes den følgende weekend.

Og så styrtede min verden i grus. Mens jeg var på arbejde om torsdagen, modtog jeg et opkald fra min læge, der oplyste mig om, at de prøver, som jeg havde fået taget den foregående uge, tydede på, at jeg havde kræft.

Det, jeg stod over for, var skræmmende, men min himmelske Fader var opmærksom på mig i den første weekend af oktober.

De følgende dage var en sløret strøm af tvivl, frygt, bekymring, tristhed, fortvivlelse og smerte. Der væltede så mange følelser rundt i mig, at jeg ikke kunne sove, og tårerne flød konstant. Jeg havde aldrig været så bange i hele mit liv.

Da det blev lørdag morgen, havde jeg i sinde at lytte til konferencen, mens jeg varetog andre opgaver. Jeg håbede, at jeg kunne få tankerne væk fra mine prøvelser, hvis jeg holdt mig beskæftiget. Men jeg kunne ikke lade være med at lægge vasketøjet fra mig og lade tallerknerne blive i vasken, mens jeg lod mig drage hen til fjernsynet. Mit hjerte sprang næsten et slag over, da ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum indledte det første møde med denne udtalelse: »Vi kan ikke forudsige alle livets kampe og storme, end ikke de nærmest forestående, men som mennesker med tro og håb ved vi fuldstændig uden tvivl, at Jesu Kristi evangelium er sandt, og at det bedste venter forude.«¹

Jeg var sikker på, at det næste emne ville være moralsk renhed eller sabbatsdagen. Men hvert eneste budskab handlede om håb i tider med trængsler!

Søndag var en fredfyldt dag, hvor vores familie samledes til faste og bøn for mig. Jeg blev ved med at høre ord om håb, nøjagtig som jeg havde hørt dagen før, og det blev rundet af om eftermiddagen med et stærkt budskab fra ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum: »Jeg vidner om, at Jesu Kristi forsoning omfatter alle de prøvelser og genvordigheder, som hver eneste af os vil møde i dette liv,« sagde han. »Til tider, når vi har lyst til at sige: »Håber du ved, jeg havde det slemt, kan vi være forvissede om, at han er der, og at vi er sikre i hans kærlige arme.«²

Måske skyldtes det fasten eller bønnerne eller blot min ydmyge følelsestilstand, men fra start til slut følte jeg, at

dette var min personlige generalkonference, og at jeg var den eneste tilhører.

De følgende dage, uger og måneder bragte mange udfordringer, da jeg stod over for prøver, operationer, kemoterapi og strålebehandlinger. Jeg ville ønske, at jeg kunne sige, at jeg ikke havde følt nogen fortvivlelse i de 12 måneder. Men det gjorde jeg. Men i den svære tid følte jeg mig opbygget af menighedens og min families bønner og faste, af de præstedømmevevsignelser jeg fik fra min far, og af min mors tro. Jeg læste Mormons Bog hele vejen igennem under de første måneder af behandlingen, fordi jeg vidste, at vi finder trøst i Guds ord.

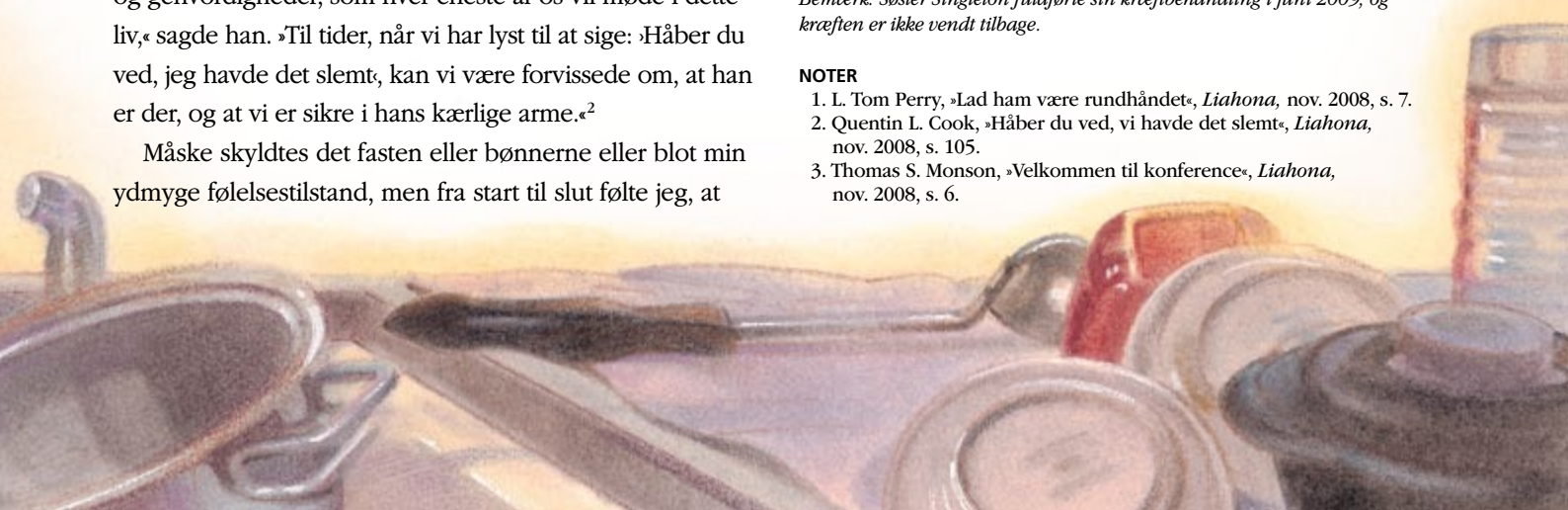
Men på de mørkeste dage opsøgte jeg altid mit slidte eksemplar af *Ensign* fra november 2008 og genlæste de ord, som kom fra en kærlig himmelsk Fader gennem inspirerede tjenere og direkte til mit frygtsomme hjerte. Jeg blev forbløffet over en sætning, som jeg ikke kunne huske at have hørt præsident Thomas S. Monson sige i sin indledende tale: »Vores himmelske Fader er opmærksom på hver eneste af os og på vore behov. Må vi blive fyldt med hans Ånd, når vi deltager i møderne ved Kirkens oktoberkonference 2008.«³

Jeg havde opnået et vidnesbyrd om den sandhed. Vor himmelske Fader var opmærksom på mig den weekend i oktober. Jeg kendte til mit behov for håb om hans kærlighed og håb om hans plan for mig. Han talte, og jeg lyttede. ■

Bemærk: Søster Singleton fuldførte sin kræftbehandling i juni 2009, og kræften er ikke vendt tilbage.

NOTER

1. L. Tom Perry, »Lad ham være rundhåndet«, *Liahona*, nov. 2008, s. 7.
2. Quentin L. Cook, »Håber du ved, vi havde det slemt«, *Liahona*, nov. 2008, s. 105.
3. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2008, s. 6.

Den besejlende ordinance

KNYTTER FAMILIER
SAMMEN FOR
EVIGT

Mens vi lever her på jorden, kan vi indgå hellige pagter (løfter) med Gud i hellige templer ved præstedømmets myndighed. Blandt disse pagter er muligheden for, at ægtemænd og hustruer kan blive besejlet (viet for al evighed) og få deres børn besejlet til dem. Det betyder, at hvis vi holder vore pagter med Herren og hinanden, kan døden ikke adskille os permanent. Denne besejlingsordinance er en vigtig del af vor himmelske Faders plan for, at vi kan leve sammen med ham i al evighed (se L&P 128:9-10; 132:19).

Når vi selv har indgået tempelpagterne, kan vi udføre vores slægtsforskning og udføre tempelordinancer for vore afdøde forfædre. Det gør tempelpagterne tilgængelige for dem (se L&P 138:29-37).

Præstedømmemyndigheden til at besejle blev forudsagt i oldtiden (se Mal 3:23-24) og i vore dage (se L&P 2). Begge profetier åbenbarede, at profeten Elias »skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre« (L&P 2:2).

Elias' lovede genkomst fandt sted den 3. april 1836 i det nyindviede tempel i Kirtland i delstaten Ohio i USA, da Elias, blandt flere andre, åbenbarede sig og overdrog sine

præstedømmenøgler til profeten Joseph Smith (se L&P 110:13-15).

I dag er der 134 fungerende templer over hele verden, hvor værdige sidste dages hellige kan indgå pagter med Gud og blive besejlet som familie for evigt. De kan vende tilbage og fungere som stedfortrædere for deres afdøde forfædre og derved opfylde den profeti om, at børnenes hjerte skal vendes til fædrene. ■

Du kan læse mere her: *Evangeliske principper*, 2009, s. 205-208; *Tro mod sandheden*, 2005, s. 35-37, 116-117, 147-151; og »Værdig til at indtræde i templet«, *Liahona*, aug. 2010, s. 12-13.

»Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene« (Matt 16:19).

FOTOILLUSTRATIONER: LAURENT FOCHETTO, JOHN LUKE, CRAIG DIMOND, MATTHEW REEF OG DAVID STOKER; FOTO AF TEMPLET I RECIFE I BRASILIEN: LAURENT FOCHETTO

Vi skal modtage visse pagter og ordinancer for at kunne vende tilbage og leve sammen med vor himmelske Fader:

1. Vi bliver døbt og bekræftet (se Matt 3:16-17; Joh 3:5; 2 Ne 31:5-18).

2. Mænd modtager Det Aronske Præstedømme og senere Det Melkisedekske Præstedømme (se L&P 128:11).

3. I templet indgår vi yderligere pagter, som har med begavelsen at gøre.

4. Ægtemænd og hustruer besegles (vies) i templet for tid og al evighed.

5. Børn født af forældre, som er blevet beseglet i templet, er født »i pagten«. Børn, der ikke er født i pagten, kan besegles til deres forældre.

6. Siden klargør vi vore forfædres navne til tempelordinancerne og udfører de nødvendige ordinancer for dem (se 1 Kor 15:29; L&P 128:15-16, 24).

Ægteskabets

EVIGE NATUR

**Præsident
N. Eldon Tanner
(1898-1982)**

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Nathan Eldon Tanner blev født den 9. maj 1898 i Salt Lake City i delstaten Utah. Han blev ordineret til apostel i 1962, og mellem 1963 og 1982 tjente han som rådgiver i Det Første Præsidentskab under fire af Kirkens præsidenter. Det følgende er et uddrag af hans tale »Celestiale ægteskaber og evige familier«, som han holdt ved aprilkonferencen 1980. Talen findes i sin fulde længde på engelsk på conference.lds.org.

Et af de lykkeligste tidspunkter i et menneskes liv er, når man overvejer ægteskab ... Man kan trygt antage, at de fleste par ved ægteskabets indgåelse er sikre på, at de har truffet det rigtige valg, men alt for hurtigt er hvedebrødsdagene forbi, og problemerne begynder, og ægteskabet ender i skilsmisse.

Den høje skilsmisefrekvens har fået nogle til at føre en levevis, hvor de føler trang til at frigøre sig fra de tilsyneladende meningsløse ritualer, så de finder sammen uden sanktion fra præst eller andre øvrigheder. Jeg spekulerer ofte på, hvor godt informeret de er om hensigten med skabelsen af den jord, som de bor på, og om hvor grundigt de har gransket skrifterne for at finde ud af, hvorfor Gud skabte manden og kvinden og indstiftede den hellige ægteskabsordinance.

Lad os se på den første hensigt med

skabelsen af denne jord. Skrifterne gør det klart, at der ikke var nogen anden hensigt end at skabe et sted, hvor Guds sønner og døtre kunne bo i deres dødelige tilstand og vise sig værdige, ved at holde budene, til at vende tilbage til Guds nærhed, hvorfra de kom.

Efter skabelsen af jorden sagde Gud: »Lad os skabe mennesket i vort billede, så de ligner os! ...

Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.

Og Gud velsignede dem og sagde til dem: »Bliv frugtbare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den; hersk over havets fisk, himlens fugle og alle dyr, der rører sig på jorden!« (1 Mos 1:26-28).

Da Gud havde skabt kvinden og ført hende hen til manden, sagde han: »Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de bliver ét kød« (1 Mos 2:24).

Ja, ægteskabet er indstiftet af Gud, og efter den første henvisning til ægtemand og hustru, finder vi gentagne beviser i skrifterne på, at mænd og kvinder bliver ægtemænd og hustruer ved vielsesceremonier, der efterfølges af en bryllupsfest. Vi er her ikke bare for at »spise, drikke og være lystige« (se 2 Ne 28:7). Vi har fået en jordklode, som vi skal underlægge os og har fået befaling om at blive talrige og opfylde jorden. Det er interessant at

bemærke, at Gud sagde »bliv talrige« og ikke bare »opfylde« jorden (se 1 Mos 1:28).

Det er vigtigt for os at forstå det, som vi kan lære fra skrifterne, nemlig at Gud er evig, at hans skaberværk er evigt, og at hans sandheder er evige. Da han derfor gav Adam Eva til ægte, skulle deres forhold være evigt. Ægteskabet, som det blev indstiftet af Gud og forrettes i hans hellige templer, er evigt – ikke bare til døden. I Prædikerens bog kan vi læse: »Jeg erkender, at alt, hvad Gud gør, forbliver, hvad det er« (Præd 3:14).

Da Kristus bad Peter fortælle, hvem han var, svarede Peter: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Jesus forvissede Peter om, at han vidste dette ved åbenbaring fra Gud Faderen, og at det ville være på den åbenbaringsklippe, at han ville bygge hans kirke. Han sagde: »Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad

N. Eldon og Sara Tanner med deres døtre omkring 1927. Deres femte og sidste barn, Helen, blev født i 1931.

du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene« (se Matt 16:15-19).

Da farisæerne kom til Jesus for at lokke ham i en fælde ved at tale om skilsmisse, omfattede hans svar følgende:

»Har I ikke læst, at Skaberens fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde

og sagde: »Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød?

Derfor er de ikke længere to, men ét kød. Hvad Gud altså har sammenføjet, må et menneske ikke adskille« (Matt 19:4-6).

Disse skriftsteder antyder, at celestiale ægteskab, som er indstiftet af Gud og forrettes ved hans myndighed i hans hellige templer, er evigt, og at par, som er viet på den måde, er besejlet for tid og al evighed, og at deres børn fødes i det evigtvarende evangeliums pagt. De bliver en evig familie i overensstemmelse med deres trofasthed ...

Jesus Kristus kom til jorden for at give os netop det budskab – om hvem vi er, og hvad der forventes af os. Han gav os evangeliets plan for livet og frelsen og sagde, at der ikke fandtes noget andet navn under himlen, hvorved vi kunne blive frelst (se ApG 4:12). Vi har fået det samme evangelium gengivet i de sidste dage, med levende profeter i dag ... som taler for Gud, sådan som det har været Guds måde at kommunikere med mennesker på til alle tider ...

Jeg ved, at vi, takket være Jesu Kristi evangelium og vores efterlevelse af Guds befallinger og de pagter, vi indgår med ham, hver især kan gøre vores hjem til en himmel på jorden, mens vi forbereder os og vore børn på at vende tilbage til vor himmelske Fader. ■

Tegnsætning og grammatik er gjort tidssvarende.

JEG STYRKER MIT evige ægteskab

Rosana Pontes Barbosa Neves

Da jeg var teenager udviklede jeg tro på, at ægteskabet kunne være en vidunderlig og evig oplevelse. Men det var lidt svært for mig at holde fast ved den tro, fordi de eksempler på ægteskaber, som jeg var vokset op med, ikke var synderligt stærke, og jeg nærrede en frygt for ægteskabet i mit hjerte. Jeg besluttede mig dog for, at fiasko og sorg ikke behøvede at være normen, og at vor himmelske Fader ville hjælpe mig med at finde ud af, hvordan man får et lykkeligt ægteskab.

Da jeg var 26, giftede jeg mig med Sidnei i templet i São Paulo i Brasilien. Mens vi endnu bare gik ud med hinanden, stræbte vi efter at berede os åndeligt og følelsesmæssigt på den vigtigste begivenhed i vores liv. Vi besluttede os for, hvilken type ægteskab vi ønskede, vi satte os mål sammen, og vi udvekslede tanker – vores vidnesbyrd om evangeliet, vore ønsker og bekymringer og vore drømme. Sammen læste vi også profeternes vejledning med hensyn til ægteskab. Vi gjorde alt, hvad vi kunne for at forberede os, fordi vi ønskede at skabe glæde og tryghed for hinanden og vore kommende

børn. Vi bad Herren om visdom til at leve et lykkeligt liv.

Vi har nu været gift i 18 år. Igenem de år har vi fortsat lært af evangeliets forskrifter, vore ledes vejledning og selvfølgelig Ånden. Noget af det, vi har gjort for at opnå et stærkt, lykkeligt ægteskab, er:

1. Bed sammen hver dag. Når vi beder aftenbøn, takker vi vor himmelske Fader for vores ægteskab, for den kærlighed, som vi har til hinanden, og vi beder om, at vore følelser må blive styrket, og at vi hver især må blive styrket mod den ondes anslag, han, som

ÆGTESKABET I VOR HIMMELSKE FADERS PLAN

Når ægtemanden og hustruen hver især bliver draget til Herren (se 3 Ne 27:14), når de lærer at tjene og påskønne hinanden, når de deler livets oplevelser og vokser sammen og bliver til et, og når de bliver velsignet gennem foreningen af deres forskellige natur, begynder de

at forstå den tilfredsstillende, som vor himmelske Fader ønsker for sine børn. Vi modtager den højeste lykke, som er selve formålet med Faderens plan, ved at indgå og ære evige ægteskabspagter.«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Ægteskabet er afgørende for hans evige plan«, *Liahona*, juni 2006, s. 86.

hinanden, og når vi er sammen med andre, taler vi positivt om den anden.

4. Forsvar ægteskabet som institution. Når vi har muligheden for det – og især, hvis vi er sammen med mennesker, der kritiserer ægteskabet som institution – forsvarer vi familien og det, som vi tror på.
5. Tal meget sammen og lyt til hinanden. Vi holder en pause i det, vi er i gang med, for at kunne lytte, når den anden taler.
6. Behandl hinanden med kærlighed og betænksomhed. Vi sårer, anklager og kritiserer ikke hinanden.
7. Bliv ved med at søge hjælp og vejledning om ægteskabet fra skrifterne og de nutidige profeters ord. Vi ved ikke alt. Vi er ufuldkomne og har tendens til at glemme og begå fejltagelser. Vi foretrækker ikke at vente, til problemerne rammer os, men i stedet arbejde på at skabe et stærkt ægteskab, før en situation kan skade os.

Alt dette har medvirket til at styrke forholdet mellem min mand og mig. Jeg ved, at hvis vi fortæller vor himmelske Fader om vores liv og følelser og søger vejledning fra ham, vil Helligånden inspirere os, så vi kan blive en evig familie og overvinde alle vanskeligheder. Vi ved også, at vor himmelske Fader vil hjælpe os, når vi stræber efter at kende og gøre hans vilje. ■

VELLYKKEDE ÆGTESKABER

Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser.«

»Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

arbejder på at ødelægge familien.

2. Bed om tilgivelse. Vi stræber efter aldrig at lade stolthed afholde os fra at bede om tilgivelse eller indrømme, at vi har taget fejl. Kærlighed og enighed er vigtigere, end hvem der har ret, og hvem, der tager fejl.
3. Tal aldrig ondt om hinanden. Det er jo klart, at ingen af os er fuldkomne, men vi siger ikke noget dårligt om

EN SMULE AF himlen PÅ jorden

Et celestiale ægteskab fordrer, at man lever et hengivent liv i værdighed og efter celestiale principper, som fører til glæde i dette liv og ophøjelse i det næste.

Tempelægteskab beskriver det sted, hvor man indgår vielsen. Celestiale ægteskab er det, man skaber ved at være tro mod de hellige pagter, man indgår i templet ved tempelvielsesceremonien.

Når løfterne er aflagt, fordrer et celestiale ægteskab, at man lever et hengivent liv i værdighed og efter celestiale principper, som fører til glæde i dette liv og ophøjelse i det næste. Hvis vi efterlever de love, som hører til celestiale ægteskab, bliver vi, sammen med vores ægtefælle og familie i stand til at opleve en smule af himlen på jorden. Og når vi efterlever de love, lever vi ved de samme love, som man lever ved i himlen. Vi øver os i, hvordan vi skal leve sammen med Faderen og Sønnen og vores familie i de kommende evigheder. I mine øjne er det Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges budskab til verden.

**Ældste
Robert D. Hales**
De Tolv
Apostles Kvorum

Når du vælger din livsledsager, så sørg for at sikre dig, at I begge ønsker et celestiale ægteskabsforhold, at I begge ønsker en evig livsledsager, at I begge ønsker at stifte en evig familie, og at I begge ønsker at bo i vor himmelske Faders nærhed.

Udvælgelse af partner

Enlige medlemmer af Kirken spørger ofte: »Hvordan finder jeg den rette at gifte mig med?« Lad mig foreslå en fremgangsmåde. Overvej din kommende livsledsagers åndelige niveau. For det første, hvis de er medlemmer af Kirken, er de så aktive og fuldt engagerede, eller er de passive og kritiske? For det andet, hvis de ikke er medlemmer af Kirken, er de så modtagelige over for evangeliet og dets lærdomme, eller afvisende eller fjendtligt indstillede?

Hvis man gifter sig med et aktivt medlem i templet for tid og al evighed i den nye og evige pagt, får man så problemer? Ja. Vil man kunne løse dem? Ja. Vil ens muligheder for at løse dem og styrke sit vidnesbyrd være bedre, end hvis man ikke var gift i templet? Ja. Men hvis man gifter sig med en, som er fjendtligt indstillet over for Kirken eller passiv over for evangeliet, sætter man sig selv i en situation, hvor man en dag kan komme til at skulle vælge mellem vedkommende og Kirken. Det er et meget tungt ansvar.

Når du vælger din livsledsager, så sørg for at sikre dig, at I begge ønsker et celestiale ægteskabsforhold, at I begge ønsker en evig livsledsager, at I begge ønsker at stifte en evig familie, og at I begge ønsker at bo i vor himmelske Faders nærhed.

Adlyd loven

Herren har gjort det klart, at vi kun kan leve sammen i al evighed

med vores livsledsager, hvis vi adlyder loven. I nutidig åbenbaring har han sagt:

»Forbered derfor dit hjerte på at modtage og adlyde de anvisninger, som jeg står i begreb med at give dig; for alle de, som får denne lov åbenbaret for sig, må adlyde den.

For se, jeg åbenbarer jer en ny og evigtvarende pagt« (L&P 132:3-4).

Ethvert medlem af Kirken bør læse og studere afsnit 132 i Lære og Pagter. Er I klar over, at der ikke er nogen mellem Herren og besejleren, når han udfører besejlingsordningen? Det er en smuk og gribende ordination.

Den dybereliggende hensigt med tempelægteskabet blev forklaret af Forløseren selv, da han sagde: »Og hvad angår den nye og evigtvarende [ægteskabs]pagt, så blev den indstiftet med henblik på min herligheds fylde; og den, der modtager en fylde deraf, må og skal efterleve loven, ellers skal han blive fordømt« (L&P 132:6).

Herren har også sagt: »Hvis en mand derfor ægter en kvinde i denne verden, og han ikke gifter sig med hende ved mig eller ved mit ord, og han indgår pagt med hende, så længe han er i verden, og hun med ham, da er deres pagt og ægteskab ikke i kraft, når de er døde, og når de er ude af verden; derfor er de ikke bundet sammen ved nogen lov, når de er ude af verden« (L&P 132:15).

Er vi klar over, at vi i Lære og Pagter får at vide, at medmindre vi indgår et celestiale ægteskab, kan vi

ikke opnå den højeste herlighed i det celestiale rige (se L&P 131:1-4)? Det står også klart, hvad der sker med dem, der aldrig modtager tempelægteskabets velsignelser: Deres forhold varer, til døden dem skiller – hvilket er meget trist at tænke på.

Evangeliets mål og hensigten med det celestiale ægteskab er ikke blot at holde os sammen, men også at gøre os værdige til vor himmelske Faders største belønning: Ophøjelse i det celestiale rige, evigt afkom i det rige, og evigt liv sammen med vores familie.

Fælles fremgang

Celestialt ægteskab er som bjergbestigning. Man binder sig til en evig ledsager, og så begynder man opstigningen. Når der kommer børn til, binder man også dem til sig og fortsætter rejsen. Rebet knytter alle bjergbestigerne sammen, men vind, regn, sne og is – verdens udfordringer – flår i en for at puffe en ned fra bjerget.

Hvordan når man så tinden? Hvis en mor og far giver op og skærer det reb over, der binder dem og deres børn sammen, er der store chancer for, at en eller flere falder ned fra bjerget og måske endda trækker andre med sig ned. Hele familien kan falde ned ad bjerget og ikke nå den evige tinde. Den risiko må vi ikke løbe. Lad os altid huske på, at vi som familiedlemmer er knyttet sammen som et bjergbestigerhold, der stræber efter at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed.

Et populært mundheld siger:
»Hvis du løfter mig, løfter jeg dig,
og så kommer vi begge op.«

Et ægteskabsforhold er ikke en krykke. Man gifter sig ikke med en, som man synes er bedre end englens, for blot at støtte sig til vedkommende. I stedet skal man udvikle sig selv og sine egne gaver og talenter. Når man udvikler sig, vokser man sammen og støtter og styrker hinanden.

Inden min hustru og jeg blev gift, sagde jeg til hende: »Hør, Mary, jeg har en fornemmelse af, at hvis jeg skal klare mig godt i forretningsverdenen, så må jeg arbejde hårdt både

Celestialt ægteskab er som bjergbestigning. Man binder sig til en evig ledsager, og så begynder man opstigningen. Når der kommer børn til, binder man også dem til sig og fortsætter rejsen.

Hemmeligheden ved et lykkeligt ægteskab er at beskytte akilleshælen og ikke udnytte svaghederne hos den, I kender bedst, elsker mest og derfor kan såre mest.

hjemme og måske i udlandet. Vil du følge mig på den vej?« Det sagde hun, at hun ville. Ti år efter, at vi var blevet gift, blev jeg bedt om at tage til England, og hun fulgte mig. Så rejste vi til Tyskland og senere til Spanien. Hun blev international, multikulturel og tosproget, fordi hun havde besluttet sig for, at vi skulle arbejde og udvikle os sammen.

Husk at behandle hinanden venligt og vis hinanden respekt. Respekt for hvem I er, og det I ønsker at blive.

Jeg husker en kvinde, som var i min menighed for nogle år siden, da jeg var biskop. Hun og hendes mand havde ægteskabelige problemer. Mens de talte med mig, nedgjorde hun sin mand på alle de vigtige områder, hvor en mand har brug for ros, hvis han skal kunne respektere sig selv. Hun talte om

hans utilstrækkelighed som far, hans utilstrækkelighed i ægteskabelige forhold, hans utilstrækkelighed som forsørger og hans utilstrækkelighed på det sociale område.

Jeg spurgte hende: »Hvorfor taler du sådan om en mand, som du burde elske og støtte?«

Hun svarede: »Det er meget bedre at skændes med en, man elsker, fordi man ved, hvor man kan såre ham mest.«

Og hun mente det.

Men som sidste dages hellige skal vi anvende vores moralske handlefrihed og vores muligheder for vækst. Vi har alle svagheder. Den onde kender dine kæres, dine venners, dine bofællers, dine søskendes og dine forældres akilleshæl. Kender du *din* akilleshæl? Kender du de situationer, du skal holde dig fra, og ved du, hvad dine svagheder er? Hemmeligheden ved et lykkeligt ægteskab er at beskytte akilleshælen og ikke udnytte svaghederne hos dem, du kender bedst, elsker mest og derfor kan såre mest.

»Styrk derfor dine brødre i al din samtale, i alle dine bønner, i alle dine formaninger og i alle dine gerninger« (L&P 108:7). I skal med andre ord hjælpe hinanden hver eneste dag, når I beder og taler og formaner og i jeres gerninger.

Jeg kan huske et ungt par, som lige havde afsluttet college. Det ene par forældre gav dem et hus, det andet par forældre gav dem møbler og en ny bil. De havde alt det, som verden kunne give dem. Inden der var gået

tre år, var de skilt. De havde ikke arbejdet og ydet ofre. De havde støttet sig til hinanden og deres forældre som en krykke, og derfor havde de hæmmet hinanden og ikke udviklet sig. De havde ikke lært de hårde lektioner. De havde ikke bekymret sig om at få ægteskabet til at fungere. Sørg for at yde ofre, dele med hinanden og udvikle jer sammen.

Bak hinanden op

Da jeg havde virket som ældsternes kvorumspræsident, grenspræsident og biskop igennem en femårsperiode, flyttede vi til en ny menighed. Kort efter blev min hustru kaldet som hjælpeforeningspræsident. Hun gik til sit første møde med biskoppen, mens jeg jagtede vore to små børn op og ned ad gangene, henover parkeringspladsen og ind i aktivitetssalen. Her oplevede jeg for første gang at skulle vente. Jeg ventede i halvanden time. Da Mary kom ud fra biskoppens kontor, havde jeg en dreng på armen og den anden ved hånden. Jeg var ikke modig nok til at sige noget, men jeg sendte hende et blik, der sagde: »Er du klar over, at du har ladet mig vente i halvanden time?«

Hun viste mig bare fem fingre og sagde: »Fem år.« Så længe havde hun ventet på mig. Så gik det op for mig, at det nu var min tur til at støtte min hustru i hendes kaldelse, ligesom hun havde støttet mig i mine kaldelser.

Læn jer ikke op ad jeres ægtefælle som til en krykke, men stå stærkt og styrk hinanden og bed om hjælp, når

I beder aftenbøn. Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at de øjeblikke i mit liv, hvor jeg har været ulykkelig, deprimeret eller trist, er de stunder, hvor jeg er afveget, blot i mindste grad, fra Herrens lærdomme. Jeg beder til, at I må finde sand lykke og glæde ved at celestiale ægteskab med en smule af himlen på jorden. ■

Fra en tale holdt til studerende på Brigham Young University den 9. nov. 1976. Talen findes i sin fulde længde på engelsk på <http://speeches.byu.edu>.

Læn jer ikke op ad jeres ægtefælle som til en krykke, men stå stærkt og styrk hinanden og bed om hjælp, når I sammen beder aftenbøn.

Giv Gud

MULIGHED FOR AT VELSIGNE OS

Hvordan har et distrikt i Argentina, som kun omfatter fem små grene, opnået 17 tempelvielser på mindre end fire år? Lederne siger, at svaret er enkelt: Lydighed.

FOTO AF TEMPLET I BUENOS AIRES I ARGENTINA: NÉSTOR CURBELO;
KORT: MOUNTAIN HIGH MAPS © 1993 DIGITAL WISDOM, INC.

Michael R. Morris
Kirkens Tidsskrifter

Da 21-årige Gisela Silva flyttede med sin familie fra Mendoza i Argentina til landets sydligste by, Ushuaia, spekulerede hun over, om hun nu ville miste chancen for at blive gift i templet. Mendoza har trods alt en stav, som er fyldt med sidste dages hellige menigheder, mens det afsidesliggende Ushuaia – der ligger på øen Tierra del Fuego – kun har 600 medlemmer fordelt på tre små grene.

»Mine forældre var gift i templet, og den velsignelse ønskede jeg også – at gifte mig med et trofast medlem af Kirken, en, som jeg kunne stifte en evig familie med,« mindes hun. »Men da jeg ankom til Ushuaia, var der så få unge voksne, at jeg kom i tvivl om, hvorvidt det ville være muligt.«

Lucas Romano nærrede samme bekymring som Gisela. Mens han var på mission i Uruguay, var hans familie flyttet til Ushuaia. Da han flyttede ned til dem efter sin mission, opdagede han hurtigt, at der var langt flere enlige unge mænd end enlige unge kvinder. Men han var fast besluttet på at adlyde de lokale lederes råd om kun at gå ud med medlemmer af Kirken.

Det råd blev lettere at følge, efter Lucas havde truffet Gisela i kirken, og da hun senere meldte sig til et engelskkursus på den skole, hvor han underviser. Han begyndte at følge hende hjem efter timen, og de begyndte snart at gå ud sammen. Da de hver

for sig bad angående deres spirende forhold, kom bekræftelsen »linje på linje, forskrift på forskrift« (2 Ne 28:30; L&P 98:12) fortæller de.

I april 2005 blev Lucas og Gisela borgerligt viet, som den argentinske lov kræver, og derefter blev de besejlet i templet i Buenos Aires i Argentina. Deres besejling fik stor betydning for de unge kirkemedlemmer i Ushuaia. Det blev den første af 17 tempelvielser i løbet af de næste fire år.

En storslået succeshistorie

Hvordan kan et distrikt med så få, små grene opnå så mange tempelvielser på så kort tid? Svaret er, ifølge de lokale ledere, meget enkelt: Lydighed.

»Det er en storslået succeshistorie,« siger Marcelino Tossen, der er præsident for Ushuaia Distrikt. »Disse unge mennesker er et stort eksempel for Kirkens medlemmer. En af de egenskaber, som de har, er, at de adlyder Herren, profeterne og deres lokale ledere, og de følger Åndens tilskyndelser. Den egenskab forener de unge mennesker her i Ushuaia Distrikt.«

Præsident Tossen erkender dog, at de lokale ledere »måtte arbejde i hele distriktet en tid«, før deres lærdomme og råd om tempelægteskabets betydning bar frugt.

Roberto Ignacio Silva, der er præsident for Ushuaia Distrikt, siger, at det, der fangede hans opmærksomhed, da han og hans familie flyttede til Ushuaia i 2004, var antallet af ugifte, hjemvendte missionærer og unge kvinder. Hans datter Gisela blev en del af den gruppe. Han sagde, at de unge voksne havde som mål at blive gift i templet, men de havde brug for opmuntring og vejledning.

»Jeg fortalte dem, at hvis de ønskede en evig livsledsager, så skulle de ikke søge efter en, som var fuldkommen,« siger præsident Silva. »Men vi skal bede og anmode Herren om hjælp, og vi skal forblive trofaste i Kirken.«

Udover at øge antallet af aktiviteter for enlige, unge voksne – som blandt andet firesides og fællesaktiviteter med unge voksne fra Rio Gallegos og andre byer nordpå – lagde lederne vægt på betydningen af bøn, trofasthed og værdighed. De opmuntrede også de unge voksne i Ushuaia til at mønstre tilstrækkelig tro til at overvinde deres frygt.

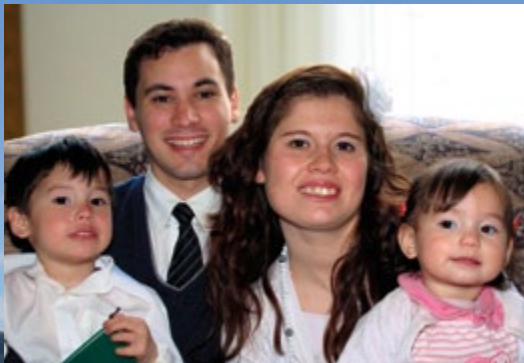
Vi havde intet

»En af de store bekymringer, som de unge mennesker har her, er, hvordan de skal kunne gifte sig, hvis de ikke ejer meget,« siger præsident Silva. »Vi har fået dem til at forstå, at vi ikke behøver at have alt, inden vi gifter os.«

»Den største velsignelse ved at være gift i templet er den glæde, som jeg føler ved at vide, at vi er forenet som en evig familie,« siger Ruth Silva, der her ses til højre for midten sammen med sin mand, Emanuel, og deres datter, Banira. Øverst: Ezequiel og Marina Frau sammen med deres datter, Ailin. Nederst: Lucas og Gisela Romano sammen med deres børn, Benjamin og Rebeca.

FOTO: MICHAEL R. MORRIS. UDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET; BAGGRUND © ISTOCKPHOTO

Ruth Rodriguez lærte Emanuel Silva at kende, da de begge to i februar 2006 blev bedt om at organisere en UV-aktivitet for flere distrikter i Rio Gallegos, som ligger 320 km mod nord. Den ven, som bad de to om at arbejde sammen, håbede, at de ville falde for hinanden. »Det lykkedes,« mindes Emanuel, som havde været hjemme i to år efter sin mission i Tucson i Arizona.

Da han og Ruth blev gift et halvt år senere, hjalp deres forberedelse – både åndelig og timelig – dem med at overvinde deres frygt for fremtiden.

»Jeg fornemmede min himmelske Faders kærlighed, og mærkede, at han ønskede, at jeg skulle stifte familie,« siger Emanuel om svarene på sine bønner. »Da jeg havde sat mig det mål, viste han mig vejen frem og hjalp mig med at finde en hustru.«

Ruth tilføjer, at de mål, de satte sig som par, deriblandt at arbejde hårdt for at spare penge op til at rejse til templet, hjalp dem med at komme videre. »Nogle gange var der noget, som vi havde lyst til at købe,« siger hun, »men vi sagde: »Nej, vi må spare op, så vi kan komme i templet.«

Udgifterne til deres flyvetur til og fra Buenos Aires i Argentina i 2006 tømte deres opsparingskonto. »Bagefter havde vi intet,« siger Emanuel og lyder som et ekko af mange nygiftes klage. I dag ler han og Ruth af det og er taknemlige for, at deres tro gav dem den »smukke oplevelse« at blive besejlet i templet – en oplevelse, der stadig betyder alt for dem.

»Vi kan have mange skræmmende følelser, mens vi overvejer ægteskab,« siger Ruth. »Hvad med alt det, som vi mangler? Hvad med vores økonomiske situation? Hvad med børneopdragelse? Men hvis vi er lydige mod Herrens ord, tager i templet og stifter familie, behøver vi ikke at bekymre os. Herren velsigner os på måder, som vi aldrig kunne forestille os.«

Man kan ikke planlægge alt

Da Ezequiel Agustín Frau mistede sit job i begyndelsen af 2006, havde han været hjemme fra sin mission i Colombia i næsten to år. Han var stadig enlig, men fornemmede, at hans kommende hustru ikke var i Ushuaia. Han besluttede sig for at tage til templet for at søge vejledning.

»Jeg ville gerne være mere i kontakt med Helligånden, finde ud af, hvad Herrens vilje var med mig og søge inspiration,« siger han. »Templet hjalp mig med at finde det.«

Da han nåede frem til Buenos Aires efter en tre dage lang bustur på 3.200 km, boede han hos nogle venner og senere en slægtning, mens han besøgte templet. Flere uger senere var Ezequiels penge ved at slippe op, og han overvejede at vende tilbage til Ushuaia. Men en lokal biskop fandt et job til ham, så han valgte at blive.

Ved en kirkeaktivitet kort efter traf Ezequiel en ung kvinde ved navn Marina Mas. De havde let ved at tale sammen, og han følte sig tryk ved hende. Da han så Marina igen ved et UV-arrangement, sagde hun noget, som gjorde indtryk på ham.

»Vi burde leve på samme niveau som den, vi ønsker at gifte os med,« mindes Ezequiel, at Marina sagde under en samtale om mål.

Marina havde selv bedt om at finde en værdig livsledsager. Hun kendte mange unge mænd, men Ezequiels åndelighed gjorde straks indtryk på hende.

En fælles ven hjalp Ezequiel med at finde et sted at bo, som lå tættere på hans arbejde, som på det tidspunkt lå tre timers busrejse fra hans daværende logi. Det viste sig, at hans nye lejlighed – i en by med 13 millioner indbyggere – kun lå to gader fra Marinas hjem.

»Jeg havde ikke planlagt at bo så tæt på hende,« mindes han. »Jeg anede jo ikke engang, hvor hun boede.«

Da de boede så tæt på hinanden, fik Ezequiel rig lejlighed til at mødes med Marina, hvis familie tog varmt imod ham. Dette samspil af begivenheder var et svar på hans bønner.

Parret begyndte at gå ud sammen og planlagde snart en fælles fremtid. Da de var blevet gift i templet i efteråret 2006, flyttede de til Ushuaia.

DET GUDDOMMELIGE ÆGTESKABSBEGREB

»Hvor er ægteskabet dog en vidunderlig del af vor evige Faders plan, en plan, som i hans guddommelige visdom er givet til sine børns lykke og sikkerhed og til fortsættelsen af slægten ...

Ingen, der læser i skrifterne, hverken de gamle eller de nye, kan tvivle på ægteskabets guddommelighed. De bedste følelser i livet, det menneskelige hjertes mest gavmilde og tilfredsstillende impulser finder udtryk i et ægteskab, der står rent og ubesmittet over verdens ondskab.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Hvad Gud har sammenføjet«, *Stjernen*, juli 1991, s. 68.

»Vi forstår ikke altid vor himmelske Faders vision, og vi kan ikke planlægge alt,« siger Ezequiel i bagklogskabens lys. »Men vi kan være lydige og give ham en chance for at velsigne os.«

Det er smukt at have en familie

Præsident Tossen siger, at en af de største velsignelser, som tempelvielserne har bragt til Ushuaia, er, at »den dag kommer, hvor Kirken ledes af pagtens børn. Evangeliet bliver udbredt her, som følge af det, og Herren velsigner Kirken« – ligesom han velsigner de trofaste par, der gifter sig i templet.

»Da jeg som barn hørte vore ledere tale om ægteskab, var alle beretningerne lykkelige,« siger Ruth Silva. Hun er klar over, at »lykkelig til deres dages ende« kræver en indsats, »men jeg mener, at de beretninger var sande. Den største velsignelse ved at være

gift i templet er den glæde, som jeg føler ved at vide, at vi er forenet som en evig familie.«

Hendes eksempel var medvirkende til, at hendes far gik i dåbens vande i 2008 og siden tog sin familie med i templet, hvor de blev besejlet et år senere.

»Den velsignelse, som jeg nyder mest, udover at opdrage mine børn i evangeliet, er den glæde og fred, jeg føler i hjertet, fordi jeg ved, at jeg har modtaget det evige ægteskabs frelsende ordinance,« tilføjer Lucas Romano. »Når jeg er sammen med min hustru og mine børn, fornys den glæde. Ligesom en snebold, der ruller, vokser den konstant. Hver dag bliver jeg Herren mere og mere taknemlig for, at jeg blev gift og stiftede familie.«

Marina Frau tilføjer: »Det er smukt at have familie. Det kan til tider være vanskeligt, fordi der er så meget at lære, men det er smukt.« ■

»Hvis vi ønsker en evig livsledsager, behøver vi ikke at søge efter en, der er fuldkommen. Men vi skal bede og anmode Herren om hjælp, og vi skal forblive trofaste i Kirken,« fortalte Roberto Ignacio Silva, der er distriktspræsident i Ushuaia til unge voksne, hvoraf mange (på billedet herover) har taget det råd til sig og er blevet viet i templet i Buenos Aires i Argentina.

Julie B. Beck

Hjælpeforeningens hovedpræsident

Hjælpeforeningens historie:

EN GENNEMGANG AF HERRENS VISION FOR SINE DØTRE

Som Guds døtre, der stræber efter evigt liv, kan vi gå fremad med en vished, der inspireres af dem, som er gået forud for os.

Da vi blev kaldet som hovedpræsident for Hjælpeforeningen, fik vi udleveret en bog med Hjælpeforeningens historie, som vi skulle studere. Det gjorde vi under bøn, mens vi stræbte efter at erfare, hvad Herren ønskede, at vi skulle lære og gøre som følge af det studium. Vores studium afslørede en rig arv af åndelig kraft og bidrag fra sidste dages hellige kvinder. Det var en imponerende optegnelse over Herrens handlemåde med sine døtre og hans forventninger til dem. Takket være vores studium og den inspiration, der kom til os på grund af det, erfarede vi hensigten med Hjælpeforeningen. Vi erfarede, at i vores forberedelse på det evige livs velsigelser, ønsker Herren, at hans døtre skal *øge deres tro og personlige retskaffenhed, styrke familierne og hjemmene og finde og hjælpe de nødlidende*. Når søstre i dag, under bøn, læser deres historie, modtager de indsigt, svar og inspiration, præcis som vi gjorde.

Det er vores håb, at vi, når vi studerer Hjælpeforeningens historie og virke, kan se, hvordan vor himmelske Fader har hjulpet søstre

i tidligere tider. Når vi ser, hvordan han hjalp dem, opnår vi et vidnesbyrd om, at han også vil hjælpe os i dag. Vi erfarer, at hvis Gud kunne vejlede en kvinde gennem Helligånden for hundrede år siden, så kan han gøre det samme for kvinder i vore dage.

Søster Eliza R. Snow, vores anden hovedpræsident for Hjælpeforeningen, var en stærk og trofast, tidlig leder. Hun forstod, at Ånden »tilfredsstiller og opfylder ethvert af menneskehjertets længsler og fylder ethvert tomrum«. I forskellige perioder af sit liv sloges hun med dårligt helbred og ensomhedsfølelse. Men hun blev styrket, fordi hun var i stand til at modtage og handle ud fra personlig åbenbaring. I hendes øjne var personlig åbenbaring og Åndens konstante følgeskab som et kildevæld. Hun sagde: »Og er det ikke vores privilegium at leve på en sådan måde, at dette konstant kan tilflyde vores sjæl?«¹

Eksempler som dette findes overalt i vores historie og minder os om, at evnen til at modtage og handle ud fra personlig åbenbaring er den vigtigste evne, vi kan opnå i dette liv.

Øg tro og personlig retskaffenhed

kvinder, så må det ske ved, at vi bygger på det, som de har gjort. Vores studium af historien har vist os, at der findes styrke og store evner blandt Kirkens kvinder, og de udspringer af deres tro på Herren Jesus Kristus og hans gengivne evangelium. Denne tro har givet kvinder evnen til at foretage korrekte valg og overvinde udfordringer og vanskeligheder. Det har sat dem i stand til at trække på troens ild og kraften i deres pagter, så de kan føre eksemplariske liv. I ethvert land er der en arv af tro blandt de kvinder, som har været med til at grundfæste Kirken og styrke de sidste dages hellige hjem.

Silvia H. Allred, der er førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, har fortalt om sin mor, Hilda Alvarenga, som blev kaldet til at tjene som hjælpeforeningspræsident i en gren i El Salvador, da hun var en nyomvendt kvinde i tredive-

Har vi den, kan vi ikke fejle; har vi den ikke, kan vi ikke få fremgang.

Hjælpeforeningens historie er vigtig for søstre over hele verden i dag.

Vores historie åbenbarer en lang række af stærke, retskafne, trofaste og hengivne kvinder. Denne arv begyndte med Eva, og beretningerne om disse kvinder tilhører os alle og giver os en vision for vores fremtid. Hvis vi vil fortsætte denne arv af retskafne, hengivne

verne. Hun fortalte grenspræsidenten, at hun var uerfaren, uforberedt og utilstrækkelig. Men grenspræsidenten kaldte hende alligevel. Mens hun tjente, lærte hun lederfærdigheder og udviklede nye gaver, såsom at undervise, tale offentligt og organisere møder, aktiviteter og tjenesteprojekter. Hun hjalp andre i grenen med at opbygge riget.² I dag, såvel som i fortiden, forventer vor himmelske Fader, at hans døtre spiller en ledende rolle i enhver menighed. Søstre som Hilda Alvarenga bliver pionerer og forbilleder for kommende generationer.

Styrk familien og hjemmet

gøre det, der havde varig betydning og derved rydde mindre berigende aktiviteter af vejen.³ Hendes råd er stadig nyttigt i dag. Et studium af vores historie kan give os det perspektiv, som vi behøver for at kunne fokusere på det vigtige, som velsigner os i evigheden.

At øge troen, styrke familien og tjene andre er lige så vigtigt i dag, som det var, da Hjælpeforeningen blev organiseret.

Vores historie lærer os, at stærk tro er en stabiliserende drivkraft i retskafne kvinders liv. Tro på Jesu Kristi forsoning kan ikke alene hele os, men også sætte os i stand til at udføre vanskelige opgaver og leve et eksemplarisk liv. Vores historie lærer os, at næstekærlighed, som er Kristi rene kærlighed og som aldrig ophører, på smukkeste vis har fået kvinder til at holde ud under selv de sværeste trængsler. Vi øger vores tro og personlige retfærdighed, når vi træffer

valg, der indretter vores vilje efter Guds vilje. Når vi gør det, føler vi fred. Når vi ikke er i harmoni med den, føler vi skyldfølelse. Det er Ånden, der fortæller os, at vi skal omvende os og rette os ind efter Guds vilje. Omvendelse er et princip, som vi anvender dagligt for at forblive åndeligt stærke.

Vores historie viser os, at stærke familier ikke opstår ved en tilfældighed. At efterleve Herrens plan omhyggeligt, oprigtigt og beslutsomt er et bevidst, trosskabende valg i dagens verden. Det er en trosfremmende barmhjertighedsgering at styrke dem omkring os og nære alle familier.

Vores historie er rig på forbilledlige søstre, som tog imod formaningen om at »hjælpe de fattige« og »frelse sjæle«. ⁴ Amy Brown Lyman tjente som Hjælpeforeningens ottende hovedpræsident under Anden Verdenskrig. Hun rådede søstre til at øge deres tro og holde ud. Hun rettede deres fokus med det at gøre deres hjem trygge og en vigtig del af deres liv.⁵

Når en søster træder ind i Hjælpeforeningen, bliver hun en del af et verdensomspændende søsterfællesskab, der er

Historien kan hjælpe vor tids kvinder, som oplever mange stressfaktorer i deres liv.

Når vi som præsidentskab har rejst rundt i verden, har vi besøgt søstrenes hjem. Vi har set deres kampe og kender de hjerteskrærende vanskeligheder, som de må tackle. Mange søstre føler sig overvældet. Nogle af dem har svært ved at finde tid til daglig bøn og skriftstudium og at gøre det, som får dem til at fornemme Ånden i deres tilværelse. Vi lever i en stadig mere udfordrende tid og er omgivet af holdninger og skikke, der kan få os væk fra vores evige mål. Fordi vi som kvinder har stor indflydelse på dem omkring os, skal vi gøre alt, hvad vi kan for at holde os åndeligt stærke.

Vores Hjælpeforenings historie hjælper os med at fokusere på det, der er vigtigt, og prioritere vores mange gøremål. Hver eneste dag får vi mulighed for at træffe valg, der kan øge vores tro og styrke vores familie. For mere end 60 år siden bad søster Belle S. Spafford, vores niende hovedpræsident for Hjælpeforeningen, søstre om at vurdere deres interesser og aktiviteter og forenkler deres liv ved at

Find og hjælp dem, der lider nød

forenet i deres virke som disciple. Hun begynder så at virke sammen med andre, der også er fast besluttede på at holde deres pagter og give alt, hvad de har til opbygningen af Herrens rige.

Vores historie hjælper os med at forstå vores uadskillige forbindelse til præstedømmet.

Herren har vigtige opgaver til sine sønner og døtre. Præstedømmekvotum og Hjælpeforeningerne udfører Herrens værk. Profeten Joseph Smith sagde: »Jeg organiserer kvinderne under præstedømmet og efter præstedømmets mønster.«⁶

Nu som tidligere virker Hjælpeforeningens præsident under biskoppens eller grenspræsidentens ledelse, fordi han bærer præstedømmets nøgler til ledelsen af menigheden eller grenen.

Barbara W. Winder, der var Hjælpeforeningens 11. hovedpræsident, sagde: »Det er mit største ønske, at vi må forene os med hinanden og med præstedømmet, idet vi arbejder på at opbygge Guds rige i vore dage.«⁷

Desuden er det stort at vide, at hver eneste søster har adgang til alle frelsens ordinancer og kan indgå pagter, der sætter hende i stand til at opfylde sin jordiske såvel som sin evige mission. Hver søster kan opnå Helligåndens konstante følgeskab, der kan vejlede hende, trøste hende og bekræfte hendes retskafne handlinger. Hun har også fuld adgang til åndelige gaver, som fremmer hendes evne til at leve sit liv med selvsikkerhed og beskyttelse. Vores historie lærer os, hvordan tidligere tiders kvinder anvendte disse velsignelser.

Når vi kender vores historie kan det være en hjælp til at forberede os på det evige livs velsignelser.

Vi erfarer, at Hjælpeforeningens søstre tidligere stod over for mange vanskelige situationer, men vi kæmper

også i dag med en indædt fjende, som ønsker at knuse vores tro og vores familie og lade os stå ensomme og lidende tilbage. Vores Hjælpeforenings historie sætter alt, hvad vi gør ind i en sammenhæng. Gennem profeten Joseph Smith gav Frelseren denne uddelings kvinder et kald til at medvirke i udførelse af hans værk.

Gennem vores historie kan vi lære, hvem vi er, og hvilken vigtig rolle vi spiller i vor himmelske Faders plan. Vi kan ikke overdrage vores ansvar til andre. Eftersom vores himmelske Fader kender os og elsker os, støtter han os, når vi stræber efter at rette vores vilje ind efter hans. »For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv« (2 Ne 31:20). ■

NOTER

1. Eliza R. Snow, citeret i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, kapitel 4.
2. Se *Døtre i mit rige*, kapitel 6.
3. Se *Døtre i mit rige*, forord.
4. Se *Døtre i mit rige*, kapitel 2.
5. Se *Døtre i mit rige*, kapitel 5.
6. Joseph Smith, citeret i *Døtre i mit rige*, kapitel 2.
7. Barbara W. Winder, citeret i *Døtre i mit rige*, kapitel 8.

HANS LØFTE BLEV INDFRIET

Under et fællesmøde for præstedømmet og Hjælpeforeningen i 2009 forklarede højpræsternes gruppeleder, at vores stavspræsidentskab ønskede, at enhver voksen skulle tage et slægtsnavn med til templet inden for det kommende år. Han fremlagde stavens og menighedens program, som skulle hjælpe medlemmerne med at nå det mål. Da han rundede af, gav han med myndighed i kraft af sit ansvar for det slægtshistoriske program et løfte om, at hvis vi ville stræbe efter at nå stavens mål, så ville det lykkes for os.

Efter mødet drøftede min hustru og jeg dette løfte og blev enige om, at det vist ikke kunne gælde mig; vi havde allerede brugt 40 år på at efterforske hver eneste gren af mit

stamtræ. Mine forfædre var svære at finde, og vi var ikke nået ret langt i løbet af de mange år. Vi mente ikke, at der var mere at gøre. Ikke desto mindre genlød gruppelederens løfte i mit hoved de næste par dage. Jeg besluttede at tage ham på ordet. Jeg kiggede på mit stamtræ og spekulerede over, hvad jeg kunne gøre.

Efter tre dages grublen følte jeg mig inspireret til at søge et bestemt sted efter oplysninger om en af de sidste aner på mit skema. Efter mindre end en halv dags søgen på internettet, opdagede jeg, at en anden mand havde forsket i det slægtsnavn i et engelsk sogn. Et af de seneste navne, som han havde fundet, var netop min ane. Ved hjælp af hans oplysninger

kunne jeg føre min slægt endnu fem generationer tilbage – tilbage til 1650 – og notere pigenavnene på flere af slægtens kvinder og navnene på flere af deres søskende. Min hustru og jeg blev forbløffede og glade.

Nogen tid senere begyndte jeg at søge på internettet efter oplysninger om en tipoldefar, der tilsyneladende var forsvundet. Efter en kort søgen fandt jeg ham. Jeg opdagede, at han var flyttet fra Pennsylvania i USA til Wisconsin i USA kort efter sin første kones død. Med de oplysninger, som jeg fandt i optegnelserne i Wisconsin, kunne jeg føje mere end 400 navne til min slægtshistorie.

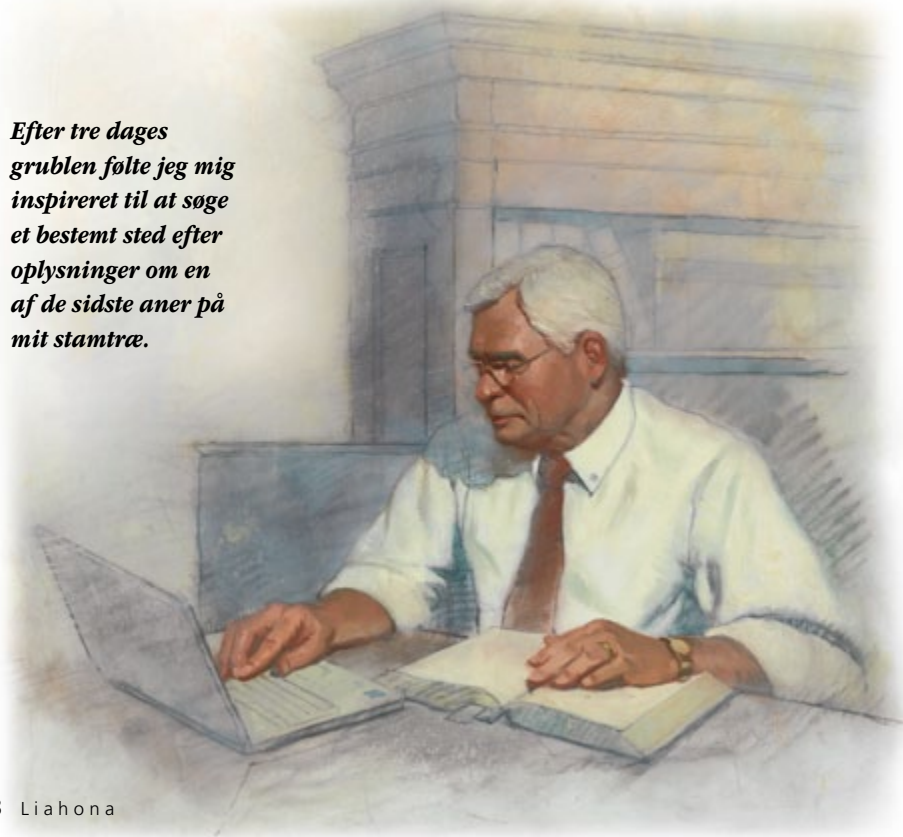
Senere fandt jeg 100 forfædre, som havde kæmpet i den amerikanske uafhængighedskrig og i borgerkrigen. Jeg sporede seks slægtsgrene tilbage til 1600-tallet.

I løbet af de foregående 40 års slægtsforskning havde jeg fået føjet 65 navne til mit stamtræ og næsten 3.000 navne i min database. I de 20 måneder efter min gruppeleder for højpræsterne gav sit løfte, føjede jeg flere end 70 navne til stamtræet og over 17.000 navne til databasen, deriblandt to amerikanske præsidenter!

Herren har fortalt os, at hans ord skal opfyldes »enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38). Vor himmelske Faders løfte, givet gennem en inspireret, bemyndiget præstedømmeleder, blev virkelig indfriet. ■

Ted Bainbridge, Colorado i USA

Efter tre dages grublen følte jeg mig inspireret til at søge et bestemt sted efter oplysninger om en af de sidste aner på mit stamtræ.

ÅNDEN TALTE GENNEM MIG

Da jeg modtog min kaldelse til at tjene som fuldtidsmissionær i Toulouse-missionen i Frankrig, blev jeg begejstret over at skulle tjene i et fremmed land og lære et nyt sprog. Selv om jeg ikke havde lært fransk før, følte jeg mig sikker på, at jeg sagtens ville kunne lære at tale sproget.

Min stavspræsident velsignede mig med tungemålgaven, da han indsatte mig som missionær. Denne velsignelse øgede min vished om, at jeg hurtigt ville lære at tale fransk.

Da jeg ankom til missionærskolen i Provo i Utah, var jeg ivrig efter at komme i gang, men min tid på MTC skulle blive en ydmygende oplevelse. Jeg følte mig overvældet og knoklede hver eneste dag. Da jeg forlod MTC, følte jeg ikke, at jeg var nået nogle vegne med mit franske. Jeg spekulerede på, hvornår tungemålgaven ville sætte ind.

Mit første område i missionsmarken var en lille by i det sydlige Frankrig. En eftermiddag nogle få dage efter min ankomst, var min kammerat og jeg ude at tale med folk på gaden. Jeg sagde ikke meget, når vi talte med folk – jeg kunne knap nok forstå dem, og de kunne knap nok forstå mig.

Vi henvendte os til en kvinde, og min kammerat begyndte at fortælle hende om Kirken. Kvinden lyttede et par minutter og vendte sig så pludselig mod mig og sagde: »Hvad har du at sige?«

Nervøst og desperat prøvede jeg at

Kvinden lyttede et par minutter og vendte sig så pludselig mod mig og sagde: »Hvad har du at sige?«

komme i tanker om noget af det, jeg havde lært. Med skælvende stemme bar jeg et enkelt vidnesbyrd om vor himmelske Fader og Mormons Bog. Mens jeg gjorde det, vidnede Ånden for mig, at det, jeg sagde, var sandt. Jeg ved ikke, om kvinden følte noget, men hun smilede, henvendte sig til min kammerat og bad hende fortsætte sit budskab.

Den oplevelse lærte mig en vigtig lektie. Jeg lærte, at selv om jeg ikke kunne tale fransk, kunne Ånden tale gennem mig. Jeg lærte, at den velsignelse, som jeg havde modtaget fra min stavspræsident, måske var en velsignelse til at kunne tale Åndens sprog.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Der er ét sprog, der er fælles for alle missionærer – og det er Åndens sprog. Det kan ikke læres fra

lærebøger skrevet af lærde mænd, ej heller kan man tilegne sig det ved at læse og lære udenad. Åndens sprog bliver den til del, som af hele sit hjerte søger at kende Gud og holde hans guddommelige befalinger. Når man er velbevandret i dette sprog, kan man overskride barrierer, overvinde hindringer og røre menneskers hjerte« (»Ånden gør levende«, *Stjernen*, juni 1997, s. 4).

Selv nu, mange år senere, påvirker den oplevelse mig stadig. Jeg skal ikke længere forkynde evangeliet på fransk, men jeg har brug for Åndens hjælp, når jeg skal fremføre en lektion eller tale i Kirken. Når jeg føler, at jeg har svært ved at udtrykke mig, finder jeg trøst ved at huske på, at Ånden kan tale til hjertet på Guds børn. ■
Christy Rusch Banz, Utah i USA

TEMPLET VAR LUKKET!

Vores tempelvielse var sat til den 7. juli 2009 – en dato, som vi spændt så frem til. Da vi var opvokset i området omkring templet i Aba i Nigeria, glædede vi os over, at skønt vi var flyttet derfra, så boede mange af vore venner og slægtninge stadig i området og kunne derfor deltage enten i templet eller ved receptionen bagefter.

Vi ankom til Aba efter at have rejst i mere end seks timer fra Lagos og traf de sidste forberedelser til vores besejling og reception. Men tre dage før vores planlagte vielse fik vi at vide, at templet uventet var blevet lukket indtil videre. Vi var fortvivlede og forvirrede. Ingen kunne fortælle os, hvornår templet, som var lukket på grund af uroligheder i området, ville genåbne. Skuffet måtte vi fortælle venner og familie, at vores besejling var udskudt, og vi vendte bedrøvede tilbage til Lagos uden at vide, hvornår vi kunne sætte en ny dato for tempelbesejlingen.

Da vi var vendt tilbage til Lagos, bad vi inderligt om, at templet i Aba i Nigeria måtte blive åbnet igen. Der gik en uge uden noget nyt om en dato for genåbningen. Den uge syntes os som et helt år. Vi så frem til vores tempelvielse og til at fejre den med venner og familie så snart som muligt.

Som tiden gik uden nyt om en genåbningsdato, følte vi, at vi burde se på andre muligheder. Da templet i Aba er det eneste tempel i Nigeria, indså vi, at vi måtte rejse til templet i

Vores ægteskab er noget, som jeg altid vil værdsætte, og som jeg aldrig vil glemme.

Accra i Ghana, hvis vi skulle besejles i den nærmeste fremtid. Desværre kostede den rejse mere, end vi havde råd til. Men vi havde altid planlagt at blive gift i templet, og vi vidste, at vi skulle gøre det.

Vi lånte penge fra familie og venner, anskaffede os et pas, ringede til templet i Accra og aftalte tid og købte flybilletter til Ghana.

Vi ankom til Accra den 11. august 2009 og tog i templet den følgende dag. I besejlingsværelset var der kun tempelbesejleren og to vidner til stede. Ingen venner, familie eller andre, som vi kendte, var sammen med os. Men selv om vi var i et fremmed land, i et område langt

fra vores hjem, vidste vi, at vi var der, hvor vi skulle være, og gjorde det, som vi skulle gøre. I det øjeblik følte vi evighedens kræfter og forstod meget bedre den kærlighed, som vor himmelske Fader nærer til os og alle sine børn.

Tragisk nok døde min hustru i 2010 efter at have født vores første barn. Jeg savner hende inderligt, men trøster mig ved visheden om, at vi blev besejlet i templet. Jeg er evigt taknemlig for, at vi ikke udskød vores tempelvielse ved at vente på et mere belejligt tidspunkt. Vores ægteskab er noget, som jeg altid vil værdsætte, og som jeg aldrig vil glemme. ■

Chinedu Enwereuzo, Lagos i Nigeria

KUNNE JEG FINDE ARBEJDE?

Jeg stirrede på den sammenfoldede pengeseddel i min hånd, mens jeg indså, at jeg skulle betale tiende af de penge, jeg havde tjent i den sidste uge i mit sommerjob. Jeg skyldte 90 rand i tiende, og jeg havde en 100 rand seddel.

Jeg var lige begyndt på det sidste år af mit lægestudie og havde mange udgifter i den forbindelse. Jeg sad der og fumlede med 100 rand-sedlen og tænkte på at betale tiende. Mit sommerjob var afsluttet, og det var usandsynligt, at jeg skulle kunne finde et job, der passede ind i mit travle skema. Men mine forældre havde lært mig at betale en ærlig tiende. Pengene tilhørte Herren. Det vidste jeg. Og med den tanke i hovedet lagde jeg pengene i en kuvert og betalte min tiende.

Da jeg i de følgende dage søgte efter et nyt job, bad jeg til, at himlens vinduer måtte blive åbnet for mig. Jeg havde brug for at job, der passede ind i mit skema, som gav godt, og som samtidig gav mig mulighed for at læse. Jeg havde kort sagt brug for et mirakel.

To uger senere forslog en ven, at jeg søgte arbejde på hospitalet, hvor vores fakultet netop havde oprettet en ny uddannelsesafdeling. Jeg tog hen til kontoret og bankede på døren. Kvinden, der sad derinde, havde undervist vores klasse to år tidligere og kunne godt huske mig.

»Jeg spekulerede på, om I var på udkig efter mentorer til jeres nye program?« spurgte jeg. »Hvis I er, så vil jeg gerne ansættes.«

»Det er vi sandelig,« svarede hun.

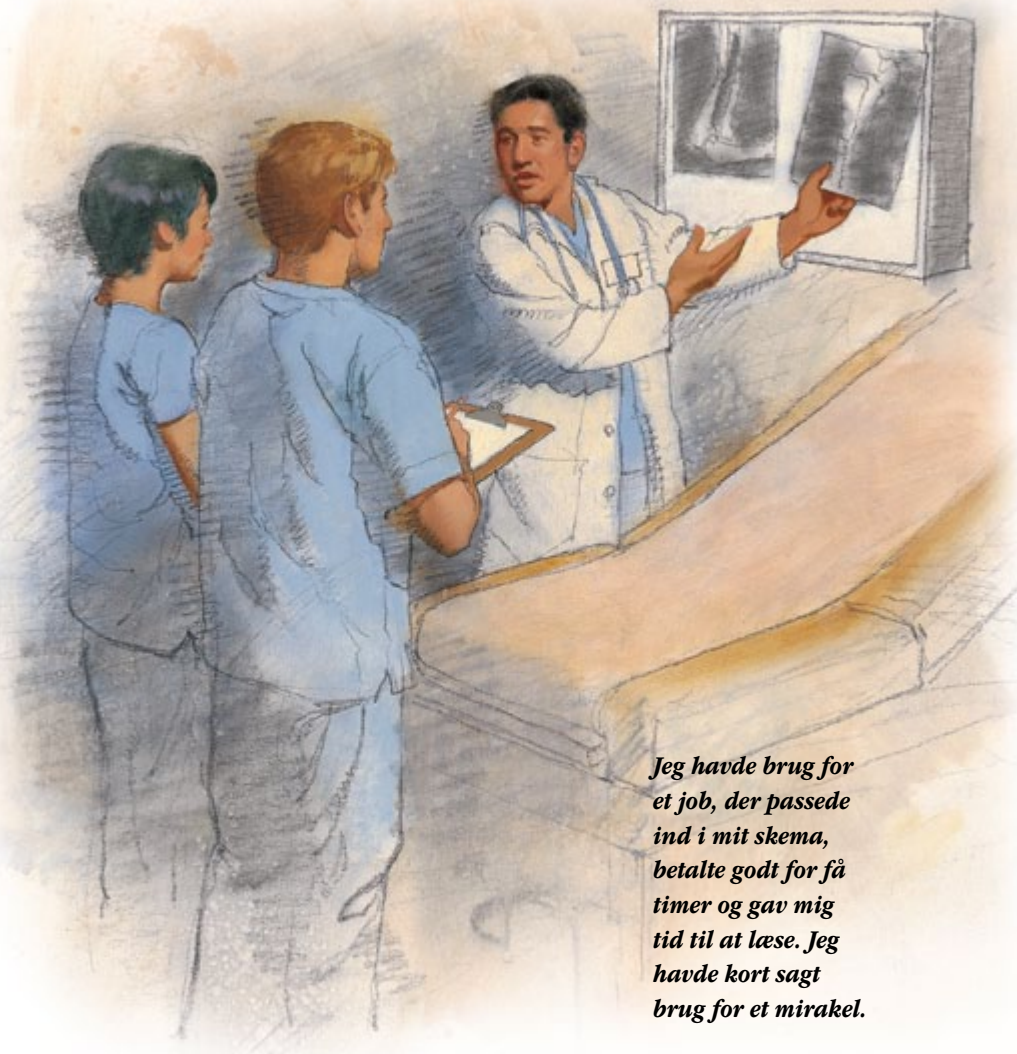
»Vi er på udkig efter en, der kan vejlede en gruppe andetårsstuderende en time hver eftermiddag. Starttidspunktet er fleksibelt, og I skal studere en ny patient hver dag, hvorefter du underviser de studerende ud fra det. Kan du klare det?« spurgte hun.

Herren havde hjulpet mig med at finde et job, der var lige, hvad jeg havde brug for! Jeg vidste, at det var svaret på mine bønner.

Da jeg havde arbejdet der en måned, opdagede jeg, hvor velsignet jeg var. Min løncheck viste, at jeg fik en månedsløn, der var tre gange højere, end jeg havde regnet med. Og derudover fik jeg feriepenge.

Herren havde åbnet himlens vinduer og udstødt en større velsignelse over mig, end jeg havde regnet med. Det styrkede min tro på princippet tiende. ■

Greg Burgoyne, Sydafrika

Jeg havde brug for et job, der passede ind i mit skema, betalte godt for få timer og gav mig tid til at læse. Jeg havde kort sagt brug for et mirakel.

MOD TIL AT TJENE

Nutidige profeter har bedt enhver værdig mand, der har mulighed for det, om at udføre en fuldtidsmission, og de bifalder unge kvinders tjeneste. Unge voksne over hele verden tager imod kaldet til at tjene, men det kræver tro og mod at følge profeten. I de følgende historier fortæller unge, hjemvendte missionærer om, hvordan de fandt styrke til at overvinde de forhindringer, som følger med beslutningen om og forberedelsen til at udføre en mission.

TRO MOD MIN BESLUTNING

Da jeg fyldte 21, følte jeg mig tilskyndet til at udføre en mission. Jeg havde ikke planlagt at tage på mission, så disse tanker opstod uventet. Min præstedømmeleder opmuntrede mig til at bede om det, og det gjorde jeg så.

Mit svar kom meget tydeligt: Jeg vidste, at Gud ønskede, at jeg skulle udføre en mission. Til at begynde med følte jeg mig begejstret ved tanken om at tjene, men det at tage på mission var en større udfordring, end jeg havde regnet med.

Min chef forstod ikke, hvorfor jeg

ville rejse bort i 18 måneder, og han ville ikke give mig fri til at forberede min afrejse. Han stillede mig et ultimatum: »Arbejd eller lad være. Det er dit valg.« Selv om det var skræmmende ikke at have noget arbejde i de sidste par uger inden min mission, valgte jeg at forlade det job.

Det var også vanskeligt at gennemføre lægeundersøgelsen. Min læge i mit hjemland, Rusland, havde aldrig set Kirkens missionærpapirer før og nægtede at underskrive dem.

Hindringer som disse fik mig til at overveje, om jeg virkelig havde truffet det rette valg. Flere gange var jeg lige ved at ombestemme mig. Men når tvivlen meldte sig, huskede jeg på det svar, jeg havde fået på min bøn,

og så kunne jeg forblive tro mod min beslutning om at tjene. Med tiden fandt jeg en løsning på disse og andre udfordringer, som jeg mødte.

Jeg blev kaldet til at tjene i Skt. Petersborg-missionen i Rusland. De første måneder i missionsmarken var ikke lette. Men på grund af det, jeg havde lært, da jeg tacklede hindringer under min forberedelse til at tjene, kunne jeg også overvinde udfordringerne på min mission. Min mission – og de vanskeligheder, jeg mødte, mens jeg forberedte mig til den – lærte mig, at jeg kan udrette vanskelige opgaver med Herrens hjælp.

Elena Ogneva Anderson,
Utah i USA

MIT LIV TILHØRER HAM

Da jeg fyldte 18, begyndte mange medlemmer i menigheden og staven at fortælle mig, at jeg skulle tage på mission. Selvom jeg altid havde planlagt at tage på mission, brød jeg mig ikke om det pres.

Kort tid efter begyndte jeg på mit første år på college. Fordi jeg havde gjort en stor indsats, vandt jeg et legat, som gjorde det muligt for mig at studere i Tyskland. Tyskland var meget forskelligt fra mit fædreland, Mexico, men jeg fordybede mig i kulturen og lærte hurtigt sproget.

Med tiden blev jeg tilbudt et fast job i et velanset europæisk firma. Pludselig syntes det at udføre en mission som en sur pligt, snarere end et ønske. Jeg tænkte, at jeg ville tage imod jobbet og nyde verdslig fremgang.

En snevejrsgang kørte jeg til Heidelberg sammen med min veninde Melanie. Da vi havde kørt i flere timer, var motorvejen dækket med sne, og vi begyndte at blive søvnige. Vi kørte omkring 105 km/t, da vi overså et rødt lys og ramlede lige ind i en bus.

Da jeg kom til mig selv, så jeg politi, ambulance og en grædende Melanie. Bilen var smadret, og jeg sad stadig i den. Jeg fik tårer i øjnene, da jeg indså, hvor velsignede vi var ved at være i live. Jeg begyndte at bede og takke min

himmelske Fader, fordi han havde ladet os overleve, men så meldte en ny frygt sig – jeg kunne ikke bevæge mine ben.

På vej til hospitalet hørte jeg sygeplejerskerne sige, at hvis jeg havde fået et brud på rygsøjlen, ville jeg næppe komme til at gå igen. Jeg bad af hele mit hjerte til min himmelske Fader. Først takkede jeg ham igen for at have ladet mig overleve, og jeg indså, at mit liv ikke længere tilhørte mig. Jeg lovede ham: »Hvis mine ben er i orden, så jeg kan gå, så vil jeg udføre en mission af hele mit hjerte og sind.«

Efter fire timer på hospitalet så min diagnose lovende ud. Jeg ville komme til at gå igen. Jeg nærrede ikke længere nogen tvivl om, at jeg ville udføre en mission. I stedet følte jeg et stærkt ønske om at forkynde mit vidnesbyrd om, at Gud lever, at han er vor himmelske Fader, og at han kan udføre mirakler i vores liv.

Efter den oplevelse besluttede jeg, at jeg ikke ville tage det job, jeg var blevet tilbudt. Jeg vidste, at min tid og alt, hvad jeg har, tilhører Herren. Hvorfor skulle jeg så ikke give ham lidt af den tid og tjene ham i to år?

Da jeg havde bestået min eksamen, blev jeg kaldet til at tjene i Frankfurt i Tyskland. Under min mission bar jeg vidnesbyrd om min himmelske Fader. Jeg ved, at han lever, at han er min Fader, og at han beskytter mig. Han har givet mig livet, og det vil altid tilhøre ham.

Mahonry Gonzalez,
Morelos i Mexico

JEG OMBESTEMTE MIG

Jeg var 21 år og medejer af en skønhedsklinik. Jeg underviste en primaryklasse i Kirken. Mit liv var godt, men jeg følte mig rastløs. Det var, som om der var noget andet, jeg burde gøre – jeg vidste bare ikke, hvad det var.

En søndag kaldte min biskop mig ind på sit kontor og spurgte, om jeg havde overvejet at tage på mission. Det kom helt bag på mig. Jeg havde kun været medlem af Kirken i to år og havde aldrig overvejet at tage på mission.

Jeg fortalte biskoppen, at jeg ikke mente, at en mission var noget for mig. Da jeg forlod hans kontor, sagde han: »Nuvel, hvis du ombestemmer dig, så sig til.« Jeg troede, at emnet var uddebatteret, men biskoppens ord blev ved med at dukke op i mit sind.

Jeg spurgte mig selv, hvordan i alverden jeg skulle kunne udføre en mission. Jeg var det eneste medlem af Kirken i min familie. Hvad ville min familie sige? Hvad skulle jeg gøre med min andel af skønhedsklinikken? Kunne jeg klare at tjene i halvandet år?

Mens jeg overvejede disse spørgsmål, blev jeg tilskyndet til at læse i Mormons Bog. Jeg tog den frem og slog op på det ottende kapitel i Alma. Mens jeg læste om Alma og Amulek, der drog ud på mission, vidste jeg, at jeg også skulle »prædike Guds ord« (vers 30). Næste søndag fortalte jeg

BERETTIGET TIL HERRENS HJÆLP

»Nogle af jer er måske af natur generte eller føler

jer utilstrækkelige til at sige ja til kaldet om at tjene. Husk, at dette er Herrens værk, og når vi går Herrens ærinde, er vi berettiget til Herrens hjælp. Herren former skuldrene til at bære den vægt, der er på dem.«

Præsident Thomas S. Monson, »Herren har brug for missionærer«, *Liahona*, jan. 2011, s. 4.

min biskop, at jeg havde ombestemt mig, og at jeg gerne ville på mission.

Min familie støttede mig, og jeg fik solgt min andel af skønhedsklinikken. Jeg tjente i Caracas i Venezuela, og jeg høster stadig velsignelser ved at have udført en ærefuld mission for Herren. Jessica Baksis, Idaho i USA

OMVENDT TIL EVANGELIET – OG EN MISSION

Jeg voksede op i Kirken og havde altid planlagt at tage på mission. Men da det blev tid for mig at tjene, længtes jeg efter en stærkere omvendelsesoplevelse af den slags, som jeg havde hørt andre tale om, når de fortalte, hvordan de blev medlem af Kirken.

Jeg vidste, at det ville kræve ofre at tage på mission. Jeg havde et godt job med en god løn, og jeg spekulerede på, om jeg kunne finde et lige så vellønnet job, når jeg vendte hjem. Jeg var utryg ved at afbryde min

uddannelse og forlade min familie og mine venner. Men inderst inde vidste jeg, at en mission var det rette valg, så jeg fortsatte min forberedelse.

Som en del af den forberedelse gik jeg ud sammen med ældsterne i mit område til undervisningsaftaler. En aften underviste missionærene og jeg en mand om visdomsordet, men han ville ikke anerkende princippet. Da vi forlod hans hjem, kunne jeg fornemme, at ældsterne var modløse, og jeg var også lidt ked af det.

Jeg var ikke sikker på, hvorfor jeg følte mig ked af det, for jeg kendte jo ikke denne mand. Jeg blev ved med at tænke over det, og så slog det mig, at jeg følte sådan, fordi jeg havde fornemmet Ånden, mens vi underviste. Jeg var ked af, at manden havde afvist noget, som havde bragt mig så stor glæde.

Den tanke fik mig til at indse, at jeg virkelig *var* omvendt. Jeg vidste, at evangeliet var sandt, og jeg glædede mig til at forkynde det. Kort efter blev jeg kaldet til at tjene i missionen i Rom.

Jeg følte mig rigt velsignet for de ofre, som jeg havde ydet, mens jeg forberedte mig på min mission. Jeg forkyndte evangeliet for så mange vidunderlige mennesker, jeg vandt venner for livet, og jeg lærte engelsk. Velsignelserne fortsatte, efter at jeg vendte hjem. Jeg blev ansat i samme job, som jeg havde haft inden min mission og blev endda forfremmet.

Men den største velsignelse var nok et stærkere vidnesbyrd om evangeliet. Min mission var en tid med hidtil uset åndelig vækst, som jeg altid vil være taknemlig for. ■

Marco Brando, Italien

Vore familiers Personlige fremgang

Hillary Slaughter og Elyssa J. Kirkham

Nogle gange kan ét menneske ændre alt omkring sig. Hvis du begynder med dig selv – hvis du har mod til at begynde med dig selv – så falder alt andet omkring dig på plads med tiden,« siger Katja Kalashnikova fra Kijev i Ukraine.

Takket være deres tro og *Personlig fremgang* var Katja Kalashnikova og Ivanna Rubantjiuk fra Voskresens'kji Menighed i stand til at finde det mod, som gav dem mulighed for at styrke deres familier og forberede sig på at komme i templet.

Kursændringer

Både Katjas og Ivannas familier blev medlemmer, kort efter at Kijev-missionen i Ukraine blev organiseret i 1992. Men begge familier var blevet

inaktive, inden pigerne var blevet gamle nok til at blive døbt.

Da Ivanna var 13 år, flyttede hendes familie til et hus i nærheden af en sidste dages hellig kirkebygning. Da hun og hendes mor gik forbi den, mindedes hendes mor alt det gode, som Kirken havde bragt ind i hendes liv. Hun opmuntrede Ivanna til at gå i kirke. »Min mor vidste, at de i Kirken kun ville lære mig det, der var godt, i modsætning til ude i verden,« siger Ivanna. Hun begyndte at gå i kirke og til aktiviteter og blev undervist af missionærerne, og da missionærerne spurgte, om hun ville døbes, svarede hun ja.

Katjas historie

Som 15-årig vendte Katja hjem fra en rejse med en lokal ungdomsgruppe. Hun blev overrasket,

da hendes far sagde, at han havde inviteret missionærerne hjem, så de kunne undervise hende. Han gjorde det klart, at hun gerne måtte høre på dem, men han var ikke interesseret.

Katja aftalte en tid med missionærerne. »Mens jeg lyttede, følte jeg, at det var den rette vej. Jeg kunne huske de følelser, jeg havde haft, da jeg var i kirke som barn. Efter et stykke tid blev jeg døbt,« siger hun.

Den personlige fremgang

Begge de unge piger måtte foretage tilpasninger for at blive medlemmer af Kirken, og *Personlig fremgang* hjalp dem i den overgangsperiode. »Jeg udviklede mig stadig. Jeg havde mine egne vaner. Selv min påklædning skulle ændres,« mindes Katja. »Lidt efter lidt hjalp *Personlig fremgang* mig med at foretage ændringer. Det gav mig styrke til at være en Guds datter, ikke bare i kirken, men hver eneste dag.«

Takket være *Personlig fremgang* var Ivanna og Katja i stand til at tillægge sig vaner, som kom til at styrke dem åndeligt, såsom bøn, skriftstudium og lødig underholdning. De lærte også at undervise og tjene andre. Alt i alt hjalp det dem med at nærme sig Gud og blive bedre eksempler for deres familier.

»*Personlig fremgang* hjalp mig. Hver eneste fuldførte opgave gav mig

Katja Kalashnikova tilegnede sig kundskab i kraft af *Personlig fremgang*, hvilket fik hendes forældre til at gå med hende i kirke. Modstående side: Katja og hendes veninde Ivanna Rubantjiuk foran templet i Kijev i Ukraine.

*Personlig fremgang hjalp
to unge kvinder i Kijev i
Ukraine med at foretage
positive ændringer i deres
eget og deres familiers liv.*

åndelig vækst. Det gav mig yderligere kundskab og mod,« siger Ivanna. »Det gavnede mig særlig meget, fordi de fleste af mine familiemedlemmer ikke er aktive i Kirken.«

At lede ved eksemplets magt

De forandringer, som Ivanna foretog i kraft af *Personlig fremgang*, hjalp hende med at være et eksempel for sin familie. »Mine forældre så hele tiden, hvor meget jeg forandrede mig. De var glade for, at jeg gik i kirke,« siger Ivanna. Hun gik alene til kirke-møder og aktiviteter, indtil hendes mor en dag besluttede at gå med hende til nadvermøde. Nu går de i kirke sammen.

Katjas eksempel rørte også hendes familie. Kort tid efter at Katja var blevet medlem af Kirken, begyndte hendes mor at gå med hende, og senere fulgte hendes far efter. Begge disse unge pigers familier har bemærket den forandring, som *Personlig fremgang* og kirkeaktivitet har skabt i Katjas og Ivannas liv. De så, hvor

Ivanna giver Personlig fremgang æren for, at hun kunne være et godt eksempel for sin familie. Ivanna og hendes mor går nu i kirke sammen.

lykkelige de blev, og de ønskede at få del i den glæde.

Besøg i Herrens hus

Katjas og hendes families glæde øges stadig. Mens Katja arbejdede med *Personlig fremgang*, bemærkede hun, at programmet fokuserede på templets betydning. »Der er et helt afsnit, som handler om at komme i templet, og jeg ville så gerne i templet, men mine forældre var ikke parate,« mindes hun.

Men Katja kunne tage med sin seminarklasse i templet. Hun mindes: »For første gang udførte jeg tempeltjeneste. Jeg var så glad, og jeg ville gerne tilbage igen. Jeg ville så gerne have, at min familie kunne komme der og blive beseglet for al evighed.«

Katjas familie forberedte sig og følte så endelig, at de var parate til at tage til templet. To år efter sit første besøg vendte Katja tilbage til templet, denne gang sammen med sin familie. »Jeg forstod, at det virkelig er et sted, hvor familier kan blive evige,« siger

UDVIKLING AF ÅNDELIG STYRKE

»Unge Pigers program har [et] et stærkt program til udvikling af åndelig styrke hos de unge piger, og det giver os mulighed for at hjælpe til. *Personlig fremgang* hjælper unge piger med at forberede sig på at modtage templets ordinancer. De får hjælp af det eksempel, som vises af mødre, bedstemødre og enhver retskaffen kvinde i Kirken.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Hjælp dem på deres vej hjem«, *Liahona*, maj 2010, s. 24-25.

Katja. De blev beseglet i templet i Freiberg i Tyskland.

Fremad i tro

Katja og Ivanna er taknemlige for Kirken, og begge har nydt godt af dens tilbud, især *Personlig fremgang*. »Mit vidnesbyrd om *Personlig fremgang* er, at det gør os stærkere og hjælper os med at blive fuldkommengjort inden for alle livets aspekter,« siger Katja.

Ivanna mener, at Unge Piger og Kirkens organisationer har hjulpet hende med at forberede sig på at være missionær. Ivanna ser positivt på missionering. Hun siger: »Lad dig ikke slå ud. Vær altid et eksempel på, hvordan Kirken kan ændre os. Vi er lykkelige i den, og alle mennesker vil gerne være lykkelige. Hvis vi viser mennesker den glæde, så følger de vores eksempel. Vi kan altid – med små skridt – hjælpe mennesker og tjene dem, og på et eller andet vidunderligt tidspunkt er de parate.« ■

ET ORD OG EN LEKTIE FOR LIVET

Heather Wrigley

Kirkens Tidsskrifter

Pålidelighed er den måde, du handler på, når du ikke tror, at nogen ser dig.

Det var steghedt med 46 grader udenfor, en typisk sommerdag på farmen i Brawley i Californien. Jeg sparkede til dækket på den store vandvogn, der var brudt sammen for tredje gang på fire dage. Mit sommerjob skulle betale for fornøjelser, skoletøj og collegeuddannelse. Trods heden brød jeg mig ikke om at slutte arbejdsdagen tidligt, men det så ud til, at jeg ville blive nødt til det igen.

David, der var medlem af vores menighed og ven af familien, kom hen for at kigge på vognen. Da jeg gav luft for mine frustrationer over for ham, blev jeg fristet til at sige et ord, som jeg havde hørt andre sige, når de var irriteret. Lige inden jeg sagde det, faldt det mig ind, at jeg ikke burde sige det, fordi jeg vidste, at det var et grimt ord. Men jeg skubbede tanken til side og tænkte, at ingen ville finde ud af det. Jeg sagde ordet, men jeg fik det ikke bedre af det.

David kiggede op på mig og sagde, at han og far nok

PÅLIDELIGHED OG SELVRESPEKT

»Den sikreste prøve på et menneskes pålidelighed er nok hans uvilje mod at gøre eller sige noget, som kan skade hans selvrespekt.«

Præsident Thomas S. Monson, »Søgen efter et liv i overflod«, se *Liahona*, aug. 1988, s. 3.

skulle ordne vognen, når de fik tid. I mellemtiden fandt jeg andet at lave resten af arbejdsdagen.

Da det var fyraften, hoppede jeg ind i fars pickup, og vi begyndte at køre hjemad. Da vi var kommet ud på vejen, kiggede far på mig og nævnte, at David havde fortalt ham om min reaktion på vognens sammenbrud, med bandeord og det hele. »David sagde, at han aldrig havde ventet at høre sådan noget fra min datters mund,« sagde far. »Han har simpelthen stor respekt for dig, lille skat.«

Jeg bøjede hovedet og lod tårerne få frit løb. Jeg var sunket i anseelse hos folk, hvis mening betød noget for mig. Men mest af alt var jeg skuffet over mig selv, og jeg vidste, at Gud også var det. Jeg blev klar over, at det var derfor, jeg ikke havde fået det bedre af at sige ordet.

Jeg lovede mig selv, at jeg aldrig ville sige det ord igen, eller noget andet ord, som ikke behagede Gud. Ikke fordi at far eller David ikke skulle skamme sig over mig, men fordi det var det rigtige at gøre. Pålidelighed, erfaringer jeg, er den måde, man handler på, når man ikke tror, at nogen ser en. ■

Er jeg Guds kæære barn?

Valarie Schenk

Et vers i Det Gamle Testamente fik mig til at forstå min guddommelige natur.

Som 21-årig collegestuderende søgte jeg efter sandheden, og jeg var begejstret over at høre evangeliets budskab fra missionærerne. Jeg tog langsomt, men helhjertet imod deres budskab. Jeg blev medlem af Kirken, men var det eneste medlem af min familie, som blev det.

Da jeg havde været medlem af Kirken i omtrent et år, indså jeg, at mit vidnesbyrd blev stærkere dag for dag, men der manglede noget. Jeg vidste ikke, at jeg var et Guds barn.

Det var sandt, at jeg havde anerkendt Gud som alles Fader. Men jeg var ikke klar over, hvor godt han kender hver eneste af sine skabninger. »Med alt det, der findes i denne verden,« spurgte jeg mig selv, »hvordan skulle han så kunne kende mig personligt? Hvordan skulle han kunne betragte mig som sin datter? Hvordan skulle han kunne elske mig som sit barn?«

Med disse spørgsmål i tankerne henvendte jeg mig til min himmelske Fader i bøn. Kort tid efter faldt jeg

under mit skriftstudium over 1 Krøn 28:9. Kong David sagde til sin søn: »Og du, min søn, Salomo, kend din fars Gud, og tjen ham helhjertet og med glæde, for Herren ransager alle hjerter, og alt, hvad mennesker vil og planlægger, har han indsigt i. Hvis du søger ham, finder du ham, men hvis du svigter ham, forstøder han dig for evigt.«

Intet andet skriftsted har ført mig tættere på min himmelske Fader end det. Det vidnede for mig, at jeg ikke alene er Guds datter, men også at hvis jeg vil søge ham, kan jeg finde ham. Det vidnede for mig om min guddommelige natur. Jeg havde ikke, inderst i mit hjerte, været fuldstændig omvendt til tanken om, at jeg er Guds barn. Jeg havde håbet, at det var sandt, men havde ikke kunnet fatte kundskaben om sådan en kærlig himmelsk Fader. Jeg kunne ikke begribe et væsen, som kunne kende mine inderste tanker og ønsker. Jeg kunne ikke anerkende hans kærlighed, fordi jeg kendte mine svagheder og de mange fejl, jeg havde begået.

Skrifterne har lært mig meget. Først er der David, som efter at have begået mange fejltagelser, råder sin søn Salomo til at søge Herren og tjene ham oprigtigt. Derved kan

Salomo finde Herren. Da jeg læste disse ord, vakttes der et stærkt ønske i mig om at udvikle et personligt forhold til min himmelske Fader. Jeg lærte mere om vor himmelske Faders kærlige veje. Jeg vidste, at jeg, ligesom David og Salomo, kunne finde ham. Vores forhold udviklede sig. Dette skriftsted gav mig en formel, som jeg kunne leve efter, og jeg erfarede, at den var sand.

Jeg opdagede, at vor himmelske Fader kender mig personligt. Jeg blev ved med at granske dette skriftsted, indtil vendingen »Herren ransager alle hjerter« stod prentet i mit sind. Hver gang jeg læste det, hviskede Helligånden til mit hjerte, at vor himmelske Fader ved alt, selv hvad »mennesker vil og planlægger«. Jeg vidste, at han ikke bare var min Skaber, men at han også var min kærlige Fader, og at jeg var hans elskede barn. Jeg havde endelig anerkendt, at han kender mig. Han kender mine inderste tanker, ønsker, drømme, længsler, frygt, hensigter og vigtigst af alt, det, jeg planlægger. Han kender mig, som mine jordiske forældre kender mig, men bedre endnu. Det var den indsigt, der gav mig et vidnesbyrd om, at jeg er Guds kære barn. ■

VOR HIMMELSKЕ FADERS ELSKЕDE DØTRE

»På den første side i jeres hæfte, *Unge*

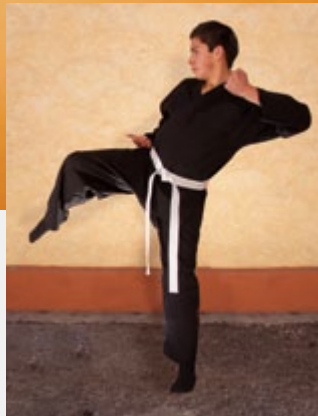
Piger: Personlig fremgang, finder I disse ord: »Du er vor himmelske Faders elskede datter, forberedt til at komme til jorden på dette særlige tidspunkt med et helligt og storslået formål« (hæfte, 2009).

Søstre, disse ord er sande! Det er ikke ord fra et eventyr! Er det ikke bemærkelsesværdigt at vide, at vor evige himmelske Fader kender jer, hører jer, våger over jer og elsker jer med en uendelig kærlighed? Hans kærlighed til jer er faktisk så stor, at han gav jer dette liv her på jorden som en fantastisk gave. Det er jeres helt eget eventyr, som I kan fylde med jeres egen historie om spændende oplevelser, prøvelser samt muligheder for storhed, ædelhed, mod og kærlighed. Og som det herligste af det hele tilbyder han jer en uvurderlig og ufattelig gave. Vor himmelske Fader tilbyder jer den største af alle gaver – evigt liv – og muligheden for og den uendelige velsignelse ved selv at »leve lykkeligt til jeres dages ende.«

Men sådan en velsignelse kommer ikke uden en pris. Man får den ikke blot, fordi man ønsker sig den. Velsignelsen kommer gennem forståelsen af, hvem man er, og hvad man skal gøre for at være værdig til sådan en gave.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Lev lykkeligt til jeres dages ende«, *Liahona*, maj 2010, s. 125.

LÆR, UDFØR OG FORTÆL

Adam C. Olson
Kirkens Tidsskrifter

Helaman Ayala elsker ninjitsu (en japansk kampsport). Denne præst fra Hacienda Menighed i Tecamac Stav i Mexico City har brugt meget tid på at øve det, som han har lært. Hans venner beder ham ofte om at vise dem nogle af de forskellige teknikker.

Han holder også af musik og har taget guitarlektioner. »Men jeg har ikke

*Der er tre ord,
som rummer
nøglen til at
fuldføre sin pligt
mod Gud.*

så meget tid til at øve mig,« siger han. »Så jeg har ikke udviklet mig meget. Og jeg bruger det heller ikke meget.«

Helaman forstår betydningen af at øve sig på det, man har lært, og så bruge det. »Det er ikke nok at vide noget. Man skal handle,« siger han. »Vi kan lære meget, men hvis vi ikke bruger det i praksis, så gavner det os intet. Og det er, når man bruger det, at man er sikker på, man har lært det.«

Det er det, han godt kan lide ved det nye *Pligt mod Gud*. »Jeg kan godt lide idéen med lær, udfør og fortæl,« siger han. »Det har hjulpet mig meget. Det har styrket mit vidnesbyrd, at jeg ved mere og anvender det, jeg har lært.«

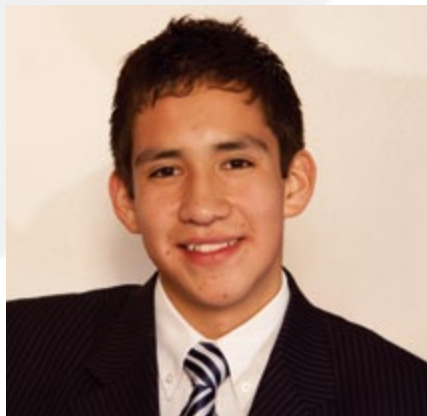
Han bruger frelsesplanen som eksempel. Det er en lærdom, han har hørt mange gange. »Men da jeg selv undersøgte det, så jeg den kærlighed, som vor himmelske Fader nærer til os. Helligånden har rørt mit hjerte, og jeg føler, at det er sandt. Jeg fornemmede den kærlighed, han har til mig, fordi han sendte sin Søn herved.«

Når Helaman sætter mål i *Pligt mod Gud* og arbejder på at nå dem, værdsætter han den støtte, han får fra sine forældre. »Mine forældre opmuntrer mig. De minder mig om det, jeg glemmer, og de spørger mig, om jeg har sat mål,« siger han.

Hans far, som er biskop i deres menighed, bruger tid på at hjælpe ham. »Han hjælper mig til at forstå

det, jeg ikke forstår,« siger Helaman. »Min far og mor støtter mig begge i den henseende.«

Helaman siger, at de mål, som *Pligt mod Gud* beder de unge mænd om at sætte sig, er til deres eget bedste. *Pligt mod Gud* har styrket hans tro og hjulpet ham med at modstå fristelser. Det har også medvirket til at forberede ham på fremtiden. »Hæftet hjælper en til at forberede sig på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og lærer en meget af det, man skal bruge som missionær.«

Ligesom Helaman har gjort fremgang inden for ninjitsu ved at sætte sig mål om at lære, udføre det, han har lært, og fortælle det til andre, ved han, at »for at få fremgang i livet, skal vi sætte os mål og se fremad mod fremtiden.«

Ved hjælp af *Pligt mod Gud* og med sine forældres hjælp er Helaman kommet godt i gang. ■

FLID OG TILLID

»Det er blot få uger siden, at jeg så en ny diakon træde ind på flidens sti.

Hans far viste mig et diagram, som hans søn havde lavet, der viste alle bænkerækkerne i deres kirkesal, et tal for hver diakon, som ville blive bedt om at omdele nadveren og deres rute gennem kirkesalen, for at give nadveren til medlemmerne. Faderen og jeg smilede ved tanken om den dreng, der uden at være blevet spurgt, havde lavet en plan for, hvordan han skulle udføre sin tjeneste i præstedømmet godt.

I hans omhu genkendte jeg fremgangsmåden i det nye hæfte *Pligt mod Gud*. Det handler om at lære, hvad Herren forventer af jer, lave en plan over det, udføre jeres planer med flid og så fortælle andre om, hvordan oplevelsen har ændret jer og velsignet andre ...

I bliver mere flittige, når I føler styrken af den tillid, Gud har betroet jer. Der er et budskab fra Det Første Præsidentskab i hæftet *Pligt mod Gud*: »Vor himmelske Fader har stor tiltro og tillid til jer og har et vigtigt værk for dig at udføre. Han vil hjælpe dig, når I du vender dig til ham i bøn, lytter til Åndens tilskyndelser, efterlever budene og holder det pagter, du har indgået« (*Pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere*, hæfte, 2010, s. 5).«

Præsident Henry B. Eyring, forsteråd giver i Det Første Præsidentskab, »Virk med al flid«, *Liahona*, maj 2010, s. 60-61.

Pligt mod Gud med FAR

Paul VanDenBerghe

Kirkens Tidsskrifter

Har du brug for hjælp med Pligt mod Gud? Så er den næsten hjemme.

Efter at have hørt om det nye hæfte *Pligt mod Gud* ved et foredrag sidste år var Aleks Miller – diakonernes kvorumspræsident fra North Shore Menighed i Vancouver Stav i British Columbia – ivrig efter at komme i gang. Han og hans far aftalte at sætte sig sammen hver søndag og arbejde på et afsnit i hæftet.

»Hver uge sætter min far og jeg os ned og læser et afsnit i hæftet,« siger Aleks. »Vi indleder med bøn, og så lærer vi det, der står, og læser skriftstederne. Vi besvarer spørgsmålene i afsnittet og skriver, hvordan vi kan anvende det, vi har lært.« Aleks fortæller ofte sin mor, hvad han og hans far arbejder på. »Jeg har talt med min mor om nadveren og betydningen af nadverbønnerne, og jeg skrev nogle forslag til, hvordan jeg, som diakon, kan gøre nadveren mere betydningsfuld for hende.«

Efter nogle få uger med disse *Pligt mod Gud*-med-far-møder opdagede Aleks, at det havde medført en stor forandring i hans liv. »Det får mig til at føle mig godt tilpas,« siger han. At

DIN FREMTID KALDER

»Aktiv tjeneste i Det Aronske Præstedømme vil forberede jer unge mænd til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme, til at tage på mission og til at gifte jer i det hellige tempel.

I vil altid kunne huske jeres vejleder i Det Aronske Præstedømme og jeres kammerater i kvorummet ...

Unge mænd i Det Aronske Præstedømme, jeres fremtid kalder; forbered jer på den. Må vor himmelske Fader altid vejlede jer, når I gør dette. Må han vejlede os alle, når vi stræber efter at ære det præstedømme, som vi bærer og højne vore kaldelser.«

Præsident Thomas S. Monson, »Gør din pligt – hold tappert ud«, *Liahona*, nov. 2005, s. 59.

sidde sammen med sin far er ikke altid lige det første, som Aleks har lyst til om søndagen, »men når vi begynder at lære og læse sammen, bliver jeg rigtig glad og har det bedre med det.«

Aleks har sat nye mål og er ved at få en større forståelse af evangeliet, fordi han læser og lærer sammen med sin far. »Et af afsnittene i *Pligt mod Gud* foreslår, at vi studerer fem emner i *Til styrke for de unge* og derefter skriver et mål for hver af dem, så man kan blive bedre,« forklarer Aleks. »Jeg valgte ærlighed. Så et af mine mål var at fortælle mine forældre det, når jeg gør noget forkert, i stedet for bare at holde det for mig selv.«

Et andet emne, som Aleks valgte, er uddannelse. »Mit mål var at gennemføre en hel måned i skolen, hvor jeg ikke bare pjattede omkring, men fuldførte alle mine opgaver, så jeg ikke havde lektier for hjemme. Det går rigtig godt, og nu har jeg en masse ekstra fritid.«

Aleks opmuntrer nu alle diakonerne i sit kvorum til at arbejde på at fuldføre deres pligt mod Gud. Og han giver det samme råd til enhver ung mand, som overvejer at slå op i hæftet og komme i gang: »Bare gør det,« siger han. »Hvis du ikke kan komme i gang på egen hånd, så gør som jeg og bed din far om at hjælpe dig.« ■

Jeg trak på mit KVORUM

Mark Tensmeyer

Jeg tjente en familie i menigheden, og jeg havde brug for hjælp til at klare det hele.

En lørdag eftermiddag blev jeg ringet op af en far i en familie, jeg var hjemmelærer for. »Jeg ville høre, om du kunne se efter vores børn, mens Cindy og jeg besøger hendes bedstemor,« spurgte bror Stevens (navnet er ændret). »Hun har det ikke så godt, og vi tænkte, at det måske er sidste chance for at besøge hende.«

Jeg forsikrede bror Stevens om, at jeg med glæde ville hjælpe. »Alle tiders,« sagde han. »Og det ville være rart, hvis du også kunne rydde lidt op i huset, for det er vores bryllupsdag i dag.«

Da jeg nåede frem, overlod bror og søster Stevens mig nogle nudelretter, som skulle varmes i mikrobølgeovnen, og en liste med ting, der skulle ordnes i hjemmet. Og så kørte de. Jeg fik en stærk tilskyndelse til at gøre mere end bare se efter deres børn. Det var en hård dag for dem, og jeg ville gerne gøre den lidt gladere. Jeg besluttede, at udføre alle pligterne på listen og mere til, blandt andet at vaske op og slå græsset samt kanttrimme plænen.

Jeg kunne selvfølgelig ikke nå alt det på bare tre timer og samtidig se efter deres tre børn, så jeg tænkte, at jeg måske skulle ringe til nogle medlemmer af

præsternes kvorum. Der var bare ét problem: Jeg var ikke ligefrem venner med nogle af fyrene i mit kvorum. Vi kom fint ud af det med hinanden, men ud over Kirken havde vi intet til fælles. Vi gik på forskellige skoler, og jeg så sjældent nogen af dem ud over i kirken. Jeg følte mig lidt utilpas ved at ringe og bede dem om det her.

Jeg ringede til Unge Mænds præsident og spurgte, om han kunne samle nogle af gutterne, så de kunne hjælpe mig. Han svarede venligt, at han jo blot var vejleder, og så forklarede han, at jeg skulle ringe til Peter, der var førsteassistent til biskoppen og derfor havde den kaldelse at hjælpe mig med mine præstedømmeansvar. Det var netop det, jeg frygtede, han ville sige.

Nervøs og en smule tøvende ringede jeg til Peter og spurgte, om han ville hjælpe mig. »Gerne,« svarede han. »Scott og Kevin er her også, så jeg tager dem med.«

Sammen slog og kantrimmede vi plænen, vaskede op og ryddede op i huset. Bror og søster Stevens kom hjem, netop som vi var færdige.

Den oplevelse lærte mig, at præstedømmekvorummer er forenet i tro på Jesus Kristus og i tjeneste, uanset om de har forskellige interesser, personlighed og baggrund. ■

ET HØJERE

MÅL

At invitere andre til aktiviteter i Kirken er en god måde, hvorpå vi kan opfylde den præstedømmepligt, der hedder at invitere »alle til at komme til Kristus« (se L&P 20:59).

Nereida Santafe de Salinas

Vores stav, San Cristobal Stav i Venezuela, besluttede at arrangere en fodboldturnering for alle de unge mænd i Aronske Præstedømme. Denne aktivitet havde mere end et formål. Blandt andet at skabe venskaber og styrke de forskellige præstedømmekvorummer.

Stavens ledere sagde, at kun de unge mænd fra hver menighed eller gren måtte deltage, og de skulle opmuntre nye medlemmer og mindre aktive medlemmer til at tage med, så de kunne stille med et helt hold i hver aldersgruppe. I vores menighed, Tariba Menighed, var der kun to diakoner, en lærer og et par præster.

At skabe et hold

Min søn José Francisco, som vi kalder »Junior«, tilhører diakonernes kvorum sammen med sin gode ven Oscar Alejandro. Det stod klart, at der ikke var drenge nok til at kunne deltage i turneringen. Så de samarbejdede med missionærerne og menighedens missionsleder om at finde de mindre aktive unge. Hver uge brugte

de tid på at finde frem til disse unge mænd, opmuntre dem og vinde deres tillid. Takket være disse 12-åriges indsats, var de i stand til at samle drenge nok til et hold. Et af de mirakler, som fulgte i kølvandet på deres indsats var, at vores menighed fik flere aktive unge mænd!

I løbet af ugen hentede de deres nye venner, og så øvede de på den lokale fodboldbane. Det krævede en hård indsats, så de var altid trætte. De havde ingen træner eller strategi, men de lod ikke det afholde dem. De var tilfredse med det, de gjorde.

Turneringen begynder

Endelig oprandt den første turneringsdag. Vores tapre hold af diakoner ankom til stavscentret. De havde ikke noget hjemmepublikum, som kunne opmuntre dem, og de havde heller ikke en træner, der kunne hjælpe dem, eller ens dragter, som de fleste af de andre hold havde. Men de spillede med begejstring, sammenhold og kærlighed.

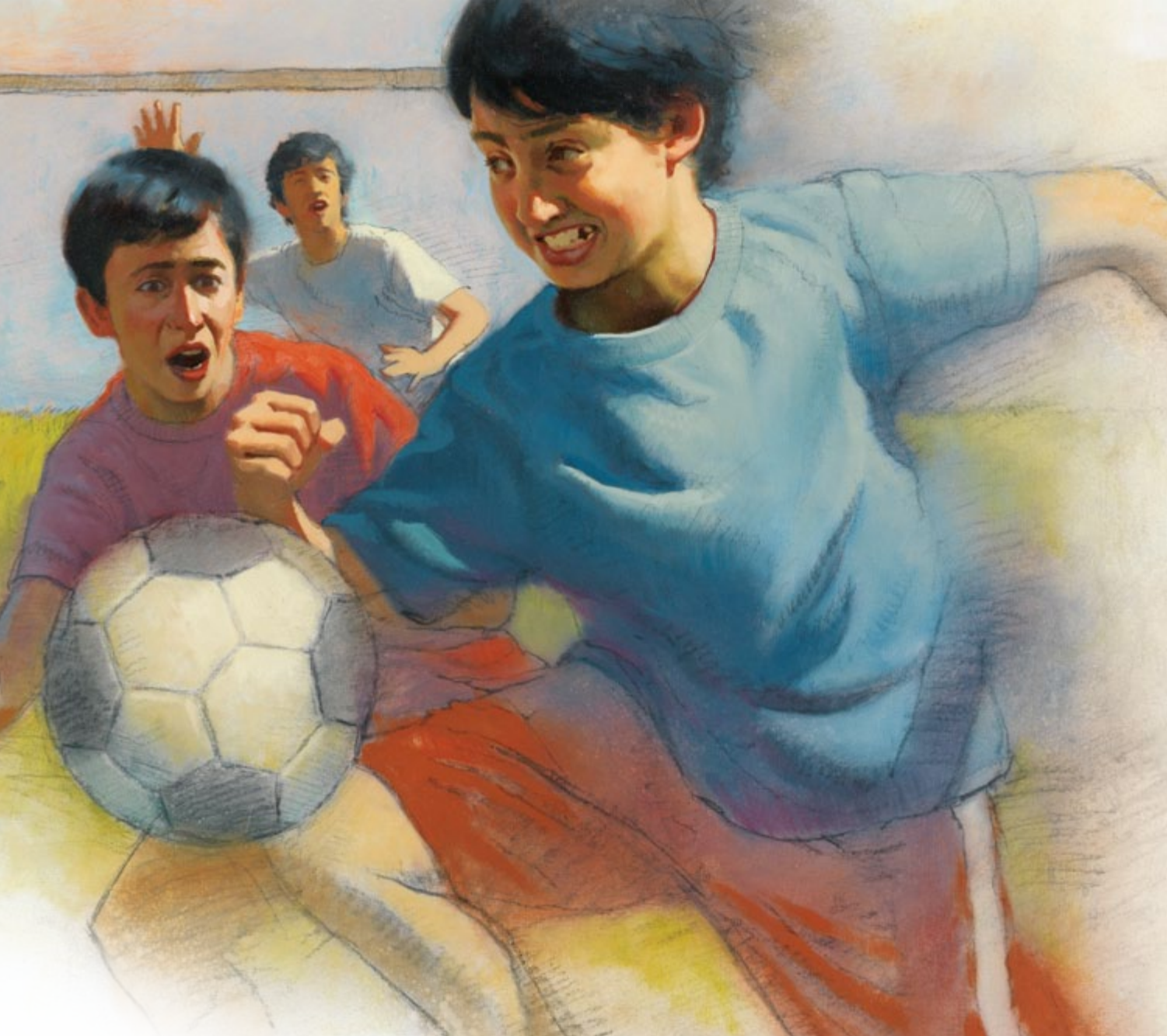
De tabte deres første kamp stort. Men de gav ikke op, og hele staven

begyndte at heppe på dem og sige, at drengene fra Tariba Menighed var rigtig gode eksempler.

Junior var målmand. Han forsvarerede målet med sådan en ildhu, at de bolde han parerede efterlod mærker på hans hænder. Da han kom hjem den aften, sagde han, at han havde ondt i hænderne, og at han havde brug for nogle handsker. Vi trak på vores opsparing, så vi kunne købe ham et par handsker. Men de handsker, som de havde i butikken, kostede mere, end vi havde råd til, så vi måtte købe nogle havehandsker til ham. Han tog imod dem med taknemlighed.

Jeg ved ikke, hvordan hans hold fandt motivationen til at fortsætte. De lå på en sidsteplads, men de spillede bare videre.

Endelig blev det tid til elimineringsrunderne. På grund af det ringe antal diakoner i staven, kom den tapre lille gruppe til at spille i finalerne, men de spillede mod et veltrænet hold, hvis træner var en

habil spiller. Han havde tilbragt meget tid med at træne sit hold. De var det bedste hold; de havde ens spillerdragter og udviste den disciplin, som opnås ved god træning. Deres træner var sikkert overbevist om, at de ville vinde kampen, for min søns hold var ikke særlig godt.

Min mand var netop vendt hjem fra en rejse, så han besluttede sig for at hjælpe diakonerne. Han opmuntrede dem og gav dem gode råd, og utroligt nok så vandt de. De skulle så spille mod det andet hold i staven. Og vores unge mænd vandt igen!

Da kampen var forbi, klappede alle. Tilskuerne kunne knap tro, at disse unge mænd havde været i stand til at vinde førstepladsen i diakonerne kategori og tredjepladsen for stavens samlede Aronske Præstedømme.

De nåede deres mål

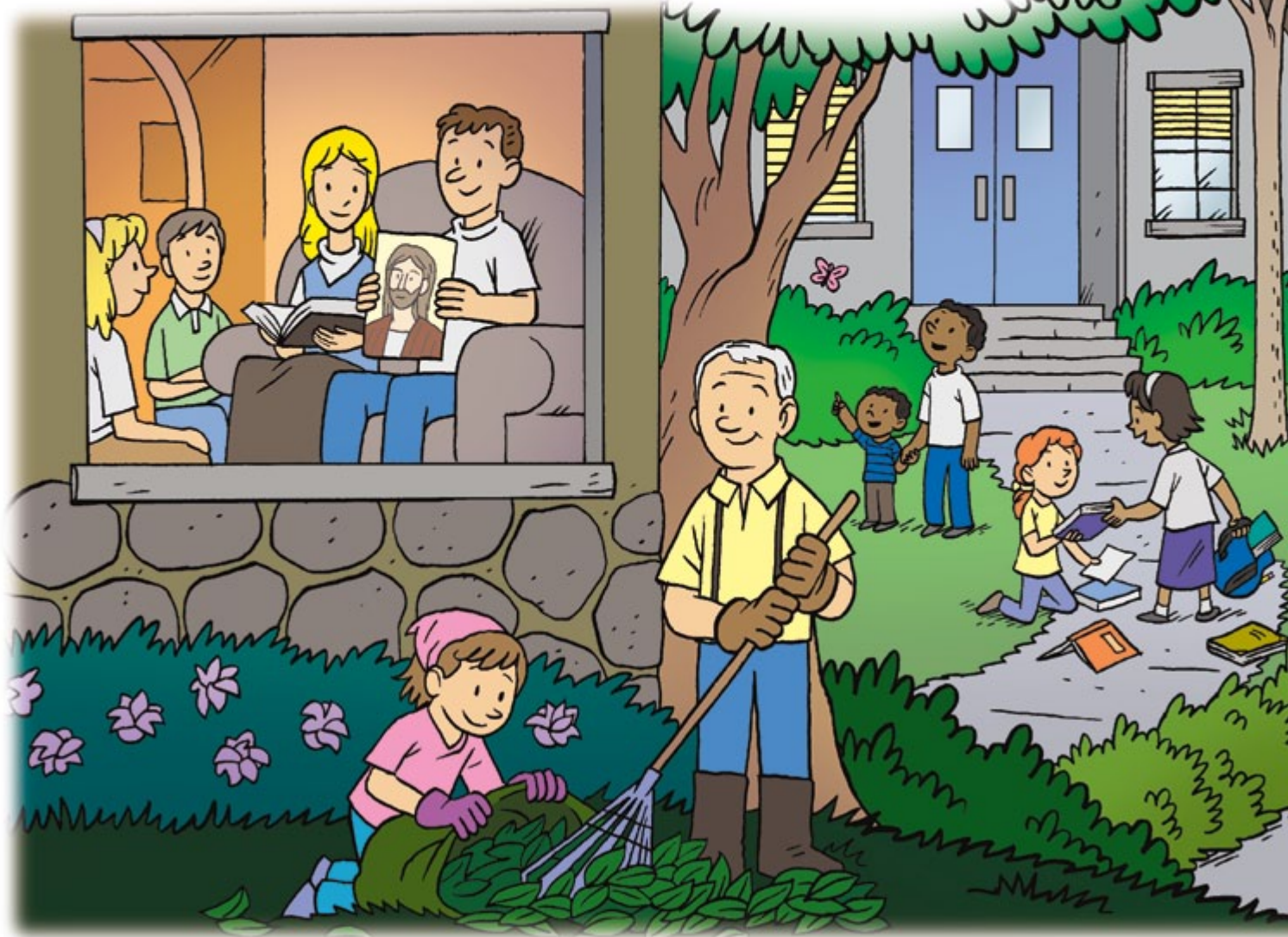
Denne oplevelse lærte os noget om principper og evige sandheder,

som tjener os godt her i livet. De unge mænd fra staven var eksempler på kærlighed, aktivering, udholdenhed, begejstring og samarbejde på holdet. De havde forstået aktivitetens sande formål. De knyttede venskaber med andre. ■

Vær familiebygger

Har du nogensinde tænkt på alle de familier, som du er en del af? Alle de familier, som bliver nævnt her, er vigtige og kan hjælpe dig med at udvikle dig. I hver familie nedenfor skal du finde to situationer, der viser, hvordan du kan være familiebygger.

»Hver eneste dag arbejder jeg på at opbygge min familie«
(»Min evige familie«, 2009)
Oversigt til fællestid og børnenes nadvermødeprogram, s. 10-11).

VOR HIMMELSKES FADERS FAMILIE

Du har fuldkomne, udødelige, himmelske forældre, som elsker dig med en fuldkommen kærlighed og kender til alt, hvad der foregår i dit liv. Du vil altid tilhøre den familie, og det samme gælder alle andre af vor himmelske Faders åndelige børn. Det betyder, at hvert eneste menneske på denne jord er din åndelige bror eller søster.

DIN FAMILIE

Det er de mennesker, som du kender bedst – mor, far, søskende. Vor himmelske Fader har anbragt dig i en familie, så du kunne have mennesker, som elsker dig, underviser dig og hjælpe dig.

DINE SLÆGTNINGE

Bedsteforældre, fætre og kusiner, tanter og onkler er alle dine slægtninge. Det giver dig flere mennesker at elske!

DIN KOMMENDE FAMILIE

Den, som du en dag gifter dig med, og de børn, som I får, bliver en del af den meget vigtige familie. Planlæg at blive besejlet i templet og at efterleve evangeliet i dit hjem, så din familie kan være sammen for evigt.

DIN KIRKEFAMILIE

Medlemmerne af din menighedsfamilie er som familiedlemmer, der holder af og støtter hinanden. Medlemmer af Kirken kalder hinanden »bror« og »søster«, fordi de er blevet døbt ind i Jesu Kristi evangelium. Alle medlemmer af Kirken verden over er en stor familie! ■

Forberedelse til at udføre dåb for afdøde

Elyssa J. Kirkham

Når du er 12 år gammel, får du mulighed for at komme i templet og blive døbt og bekræftet for dem, som er døde uden at have mulighed for at tage imod evangeliet. Her kan du se, hvordan du kan forberede dig på at komme i templet og føle Helligånden der.

Sådan forbereder man sig

- Hav tro på Jesus Kristus. Bliv døbt og bekræftet som medlem af hans kirke. Drengene skal bære Det Aronske Præstedømme.
- Efterlev budene og træf kloge valg. Omvend dig, når du gør noget forkert.
- Få et interview med din biskop eller grenspræsident. Hvis du er værdig, giver han dig en tempelanbefaling med begrænset anvendelse.
- Vær med til at udføre slægtsforskning, så du, hvis det er muligt, kan tage familiens navne med til templet.
- Studér skrifterne og Kirkens udgivelser (som fx oktobernummeret 2010 af *Liahona*, som giver dig en forståelse af tempeltjeneste.

På selve dagen

- Tag kirketøj på. Vær ren og velsoigneret.
- Læs skrifterne eller Kirkens tidskrifter eller lyt til opløftende musik.
- Bed om at føle Helligånden, når du er i templet.
- Lad være med at tage bøger, elektronisk udstyr eller musik, som ikke får dig til at føle dig ærbødig, med dig til templet.

I templet

- Du vil få hvidt tøj, som du skal skifte til. Hvidt er symbol på

uskyld og renhed.

- Nede i dåbslokalet kan du måske få lov til at se de andre blive døbt for afdøde.
- Mens du venter, kan du bede og tænke. Templet er et særligt sted, hvor man kan være tæt på vor himmelske Fader.
- Du bliver bekræftet på vegne af mennesker, som allerede har fået udført dåb for sig.
- Tænk på de mennesker, som du er blevet døbt og bekræftet for, og på de velsignelser, som kan blive deres, fordi du har været i templet for dem. ■

Glæden ved evangeliet

»Vi vil juble i Herren; ja, vi vil fryde os, for vor glæde er fuldkommen« (Alma 26:16).

Fra en samtale med ældste Carlos A. Godoy fra De Halvfjerds og Jacob Fullmer

de foretog sig inde i den kirke.

Da vi nåede derhen, så vi nogle medlemmer, som spillede et enkelt spil. De så så glade ud, og det fangede min opmærksomhed. »**Hvorfor er de så glade?**« tænkte jeg.

Det fandt jeg ud af, da jeg blev undervist af missionærerne og døbt. Lykke kommer

indefra. Min konvertering ændrede mit liv, mine børns liv og generationer både forud og bagud.

Hvad du end foretager dig, som ligger uden for Kirkens lære, bringer dig ingen glæde. Det kan måske få dig til at le eller opleve en kortvarig glæde, men sand lykke findes kun i evangeliet.

Selv om dine venner måske gør grin med dig, så beundrer de dig, fordi du står ved dine principper.

Dine forældre elsker dig. Uanset hvad de beder dig om at gøre, så er det ikke for at være hård ved dig, men fordi de ønsker at beskytte dig.

Vær altid taknemlig for dine forældre, evangeliet og den lykke, det bringer dig. ■

Den skole, som jeg gik i, da jeg var 14 år, lå lige over for en sidste dages hellig kirkebygning. Jeg så mænd i hvide skjorter komme og gå fra den store bygning. Jeg spekulerede på, hvad de mon lavede derinde.

En dag ville nogle af mine venner og jeg spille fodbold, men der

var ikke plads på skolens område.

En eller anden sagde: »Lad os spilleovre ved kirken. De har god plads udenfor.« Det var min første kontakt med Kirken – uden for bygningen.

To år senere inviterede en af min brors venner min søster med i SDH-kirken, og jeg tog med hende. Jeg glædede mig til at finde ud af, hvad

Vores side

BØN FÅR HURTIGT FRYGT OG SMERTE TIL AT FORSVINDE

En søndag kom en syg kat ind i vores hus. Den mjavede højt og sært og ville ikke gå udenfor igen. Jeg var bange for katten, så jeg besluttede at bede. Da jeg afsluttede min bøn, havde min mor fået katten ud af huset igen.

Min mor har for nylig været gennem en smertefuld operation. Jeg bad om, at operationen måtte gå godt. Da hun kom hjem fra hospitalet, så jeg, at hun græd, og hun sagde, at det var, fordi det gjorde ondt. Jeg spurgte hende, om jeg skulle bede, og det sagde hun ja til. Jeg knælede ned og bad vor himmelske Fader om at tage smerterne fra hende. Da jeg sluttede min bøn, smilede min mor, og hun krammede og kysede mig.

Jeg ved, at vor himmelske Fader er kærlig og god, og jeg ved, at når jeg er bange, eller når det gør ondt, så kan jeg bede til ham, og så forsvinder frygten og smerten hurtigt.

Helaman F., 5 år, Brasilien

Helaman og hans bror, Ezra, på 10 år.

Milagros T., 11 år, Peru

Guo J., 10 år, Taiwan

Primarybørn fra Tumán Menighed i Pomalca Stav i Peru venter ærbødigt på, at Primary skal begynde.

Hvis du gerne vil indsende en tegning, et foto, en oplevelse, et vidnesbyrd eller et brev til Vores side, så send en e-mail til: liahona@ldschurch.org. Skriv »Our Page« i emnelinjen. Eller send et brev til:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Alle bidrag skal indeholde barnets fulde navn, køn og alder (fra 3 til 12 år), forældrenes navne, menighed eller gren og stav samt forælders skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til at trykke barnets foto og bidrag. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

EN LYS IDÉ

BØRN

»Man er aldrig faret vild, når man kan se templet.«

Ældste Gary E. Stevenson fra De Halvfjerds, »Hellige hjem, hellige templer«, *Liahona*, maj 2009, s. 101.

ILLUSTRATION: JIM MADSEN

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Evangeliets skal forkyndes **I HELE VERDEN**

Ana Maria Coburn og
Cristina Franco

»Og dette evangelium skal prædikes for hvert folkeslag og stamme og tungemål og folk« (L&P 133:37).

Har du nogensinde tænkt over, at kun få mennesker i verden nyder de velsignelser, som du har, fordi du er medlem af Jesu Kristi sande kirke? Mange mennesker ved ikke, at de er vor himmelske Faders børn, og at de kan bede til ham, og at han vil svare dem. De kender ikke de velsignelser, som de kan få på grund af evangeliet. Vor himmelske Fader vil gerne have, at vi deler evangeliet med alle.

Der er så mange mennesker, som skal høre evangeliet, så derfor kalder vi missionærer og sender dem ud i hele verden. Missionærerne underviser folk om det, som de skal vide og gøre for at kunne leve sammen med vor himmelske Fader og Jesus.

Præsident Thomas S. Monson har sagt, at du kan forberede dig på at blive missionær allerede nu, selv om du er lille. Du kan invitere dine

venner med i kirke, til aktiviteter eller familieaften. Den bedste måde, du kan være missionær på, er ved at udvise kærlighed og være et godt eksempel for dine venner.

Aktivitet

Lim side 65 på tykt papir og klip de 16 kort ud. Anbring kortene med billedsiden nedad på et fladt underlag. I kan så skiftes til at vende to kort og se, om I kan finde det ordkort og det billedkort, der hører sammen. Mens du spiller, kan du tænke over, hvad du kan gøre for at være missionær lige nu. ■

**TAG EN VEN
MED TIL
PRIMARY**

**VÆLG DET
RETTE**

**»DETTE
EVANGELIUM
SKAL
PRÆDIKES
FOR ALLE
FOLKESLAG.«**

ÆLDSTER

**SØSTER-
MISSIONÆRER**

DÅB

SKRIFTERNE

**MISSIONÆR-
SKOLE
(MTC)**

»Hjemme brød de brødet og spiste sammen, og jublende og oprigtige af hjertet priste de Gud« (ApG 2:46-47).

En søndagsleg

Rene Riding

Bygger på en virkelig begivenhed

Den krydrede duft af spaghettisauce snoede sig gennem luften, da Joseph og hans familie satte sig til søndagsmiddagen. Far bad bordbøn, og så blev maden sendt rundt.

»Lad os spille filmciter!« udbrød Joseph.

Filmciter var hans yndlingsleg ved middagsbordet. Hans mor, far og to søstre, Jill og Julia, holdt også af den leg. En af dem citerede fra en film, som familien havde set. Så dystede de andre om at være den første, der gættede, hvilken film citatet stammede fra.

»Måske skulle vi lege noget andet,« sagde mor. »Det er jo søndag, så måske skulle vi lege skriftstedsciter.«

»Hvad er det?« spurgte Joseph.

»Jeg tænker på et citat fra skrifterne, og så skal I gætte, hvem, der har sagt det,« sagde mor.

»Det lyder dødkedeligt,« sagde Joseph. »Og jeg kender ikke nogen citater fra skrifterne.«

»Jeg begynder,« sagde Jill. »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet.«

Julias hånd fløj op. »Det var Nefi, der sagde det!«

»Du gættede rigtigt, Julia. Så er det din

tur til at finde på et,« sagde Jill.

»Lad mig se ... Prøv, om I kan gætte det her:
»Det er min elskede Søn. Hør ham!«

Denne gang rakte far hånden op. »Det var det, som himmelske Fader sagde til Joseph Smith i den hellige lund.«

»Det er rigtigt,« sagde Julia. »Sådan, far!«

Joseph rettede sig langsomt op i sin stol.

»Nu skal jeg finde på en rigtig svær en,« sagde far. »Hvad siger I til den her: »Lad mit folk gå fri.«

Joseph rakte hånden op. »Det var Moses, der sagde det. Det var let.«

»Det er rigtigt. Nu skal du finde på et,« sagde far.

Joseph hvilede hagen i hånden. Så bredte et smil sig i hans ansigt, da han huskede dagens primary-lektion. Søster Morris havde talt om dengang, hvor Jesu disciple prøvede at holde nogle børn væk fra ham. »Lad de små børn komme til mig,« sagde Joseph.

Igen rakte Julia hånden op. »Det var Jesus, der sagde det.«

»Du gættede rigtigt!«

De legede videre, indtil alle havde spist op.

Da mor puttede Joseph i seng senere den aften, sagde han:

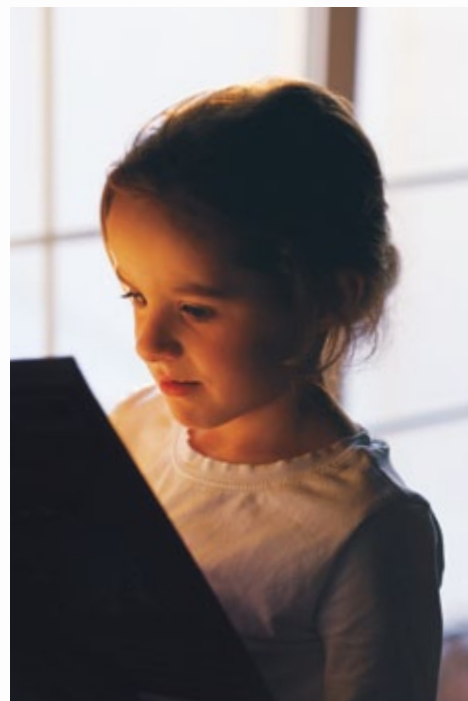
»Den leg var slet ikke så kedelig alligevel.«

»Du fandt på nogle rigtig gode citater i dag,« sagde mor.

»Tak. Kan vi lege det igen næste søndag?«

»Ja, det synes jeg, er en rigtig god idé,« sagde mor. Hun gav ham et kram og et kys og gik ud igen.

Joseph puttede sig under dynen og smilede. En ny søndagstradition var skabt. ■

Gør dig bekendt med de lektier, som skrifterne rummer ... Studér dem, som om de talte til dig, for det er jo sandheden.«

Præsident Thomas S. Monson, »Vær dit bedste«, *Liahona*, maj 2009, s. 68.

SÅDAN LEGER MAN SKRIFTSTEDSCITATER

Her er tre forskellige måder at lege Skriftstedscitater på:

- Prøv at lege, sådan som Josephs familie gjorde, nemlig ved at sige navnet på den, der kom med citatet.
- Prøv at gætte, hvilken bog i skriften citatet kommer fra. For eksempel findes »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet« i 1 Nefi.
- Nævn en bog fra skriften og lad så de andre nævne et skriftsted eller en historie fra den. For eksempel indeholder Eters bog historien om jereditterne, der sejler over havet.

Jesus lærer os, hvordan man skal **behandle andre**

SAMARITANERE

Folket i Samaria boede i et område, som lå vest for Jordanfloden. De var delvis af jødisk afstamning. Samaritanerne tilbad Jahve, men de havde ændret nogle af budene. Jøderne mente, at de var bedre end samaritanerne.

Diane L. Mangum

Jøderne og samaritanerne kom ikke godt ud af det med hinanden. Jøderne brød sig ikke om de mennesker, der boede i Samaria. De syntes selv, at de var bedre end **samaritanerne**, og de undgik helst at rejse gennem deres land. Hvis de så en samaritaner, hilste de ikke på vedkommende.

Men Jesus lærte os, at vi skal behandle andre mennesker, som man gerne vil have, at de skal behandle en selv. Kunne det betyde, at man skulle behandle folk venligt, selv om man ikke kendte dem, eller selv om de var samaritanere?

Jesus fortalte folket, at de skulle elske deres næste. Men var ens næste kun en, der boede i nærheden, eller var ligesom en selv? Jesus fortalte en historie, som hjalp folk

med at forstå, hvordan de skulle behandle andre.

I historien var en jødisk mand på vej fra Jerusalem til Jeriko. Det var en farlig vej, der snoede sig mellem stejle klipper. Røvere gemte sig ofte blandt klipperne og standsede rejsende for at plyndre dem.

Røverne overfaldt manden, så han kom slemt til skade. De tog hans tøj og lod ham ligge i vejkannten, så han kunne dø.

En **præst** der rejste samme

PRÆSTER OG LEVITTER

Præsterne og levitterne var jødiske mænd, som gjorde tjeneste i templet. De skulle være retskafne og et godt eksempel for andre.

DEN GYLDNE REGEL

Jesu belæring om, at vi skal behandle andre, som vi vil behandles af dem, kaldes den gyldne regel. Hvis vi følger den regel, kan vi være lykkelige og hjælpe andre med også at være lykkelige.

vej, så den sårede mand. Men han skyndte sig over på den anden side og gik videre.

Derefter kom en **levit** forbi og så den sårede mand. Han gik også over i den anden side og skyndte sig forbi uden at hjælpe.

Til sidst kom der en mand fra Samaria forbi. Da han så den jødiske mand, som var blevet overfaldet, følte han medlidenhed med ham og stoppede op for at hjælpe.

Samaritaneren vaskede og

forbandt mandens sår, lagde ham på sit muldyr og fik ham hen til et herberg, hvor han kunne hvile og få mad. Samaritaneren betalte kroværetten for at tage sig af den sårede, indtil han var rask igen.

Samaritaneren viste den sårede mand venlighed og barmhjertighed. Han behandlede ham som sin næste.

Jesus vil have, at vi skal behandle andre, som den barmhjertige samaritaner gjorde. ■

Fra Luk 10:25-37.

Indbyd Jacob

Chad E. Phares

Bygger på en virkelig begivenhed

»Hvis I nærer ønske om at tjene Gud,
er I derfor kaldet til arbejdet« (1&P 4:3).

3. Eric og Jacob hyggede sig i kirken. De lærte om bøn og sang sange i fellestiden. Eric var glad for, at han havde inviteret Jacob med.

4. Næste uge ringede Eric igen til Jacob.

5.

6.

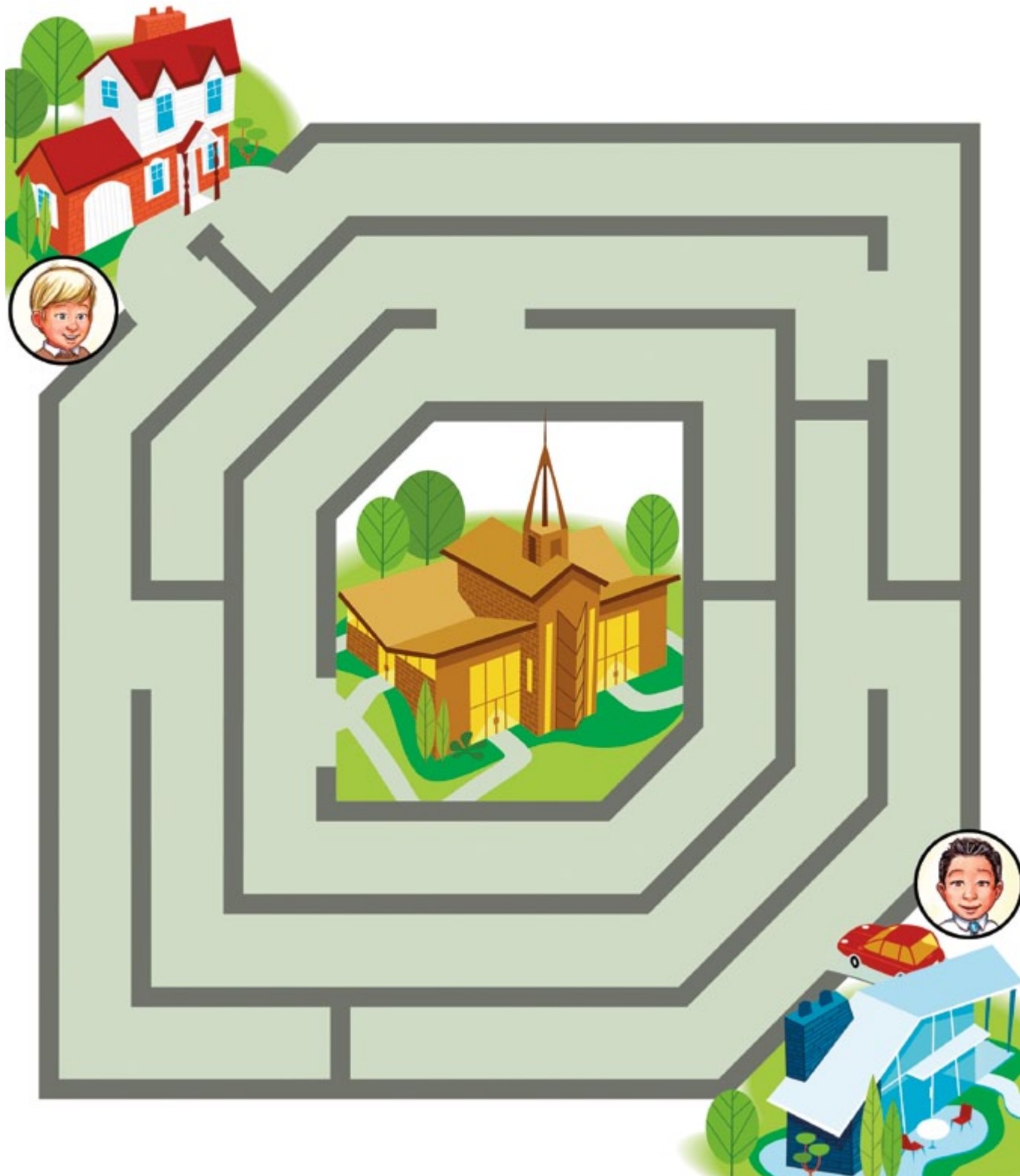
7. Eric ringede til Jacob igen ugen efter.

8. Eric var glad for, at Jacob tog med ham i kirke igen. Eric vidste, at Jacob selv måtte vælge, om han ville med i kirke eller ej, men han besluttede sig for altid at invitere Jacob med, så han kunne få muligheden for det.

I kirke

Eric og hans familie skal hente Jacob, så han kan tage med dem i kirke. Hjælp Eric med at finde vej til Jacobs hus og derfra til kirken.

Nye venner

Val Chadwick Bagley

Drengen på dette billede inviterer en anden dreng til at lege sammen med ham og hans venner. Se om du kan finde følgende ting, som er gemt i dette billede: Et plaster, en banan, et ur, en

kam, et knækket æg, en farveblyant, en kop, en kuvert, en fisk, en fiskestang, en stige, en mariehøne, en pensel, en høtvy, en tennisketsjer, en tandbørste, et armbåndsur og en orm.

Kaldet til at tjene: **Dig**

Heather Whittle Wrigley

Kirkens Tidsskrifter

Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har bedt alle kirkeenheder om at mindes 75-årsdagen for Kirkens velfærd ved at organisere deres egen tjenestedag i løbet af 2011.

»Tjenesten kan foregå på et hvilket som helst tidspunkt i løbet af det resterende år, og længden kan afhænge af den tjeneste, der ydes,« står der i et brev fra Det Første Præsidentskab.

Kaldet om at tjene kommer efter præsident Henry B. Eyrings tale ved mødet lørdag morgen ved aprilkonferencen.

»Følelse af samhørighed mangedobler den gode virkning af den tjeneste, I yder,« sagde præsident Eyring, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab. »Og disse følelser af samhørighed i familien, i Kirken og i lokalsamfundet vokser og bliver en varig arv, længe efter projekterne er slut« (»Muligheder for at gøre godt«, *Liahona*, maj 2011, s. 25).

Det Første Præsidentskab har givet retningslinjer for, hvordan medlemmer kan planlægge tjenesteprojekter samt invitere personer i lokalområdet og fuldtidsmissionærer til at engagere sig og udtænkte projekter, så familier og enkeltpersoner kan deltage. Der blev også opfordret til at reklamere for projekterne for at vække opmærksomhed og interesse.

Mange menigheder, distrikter og stave har allerede accepteret kaldet. Nogle arbejds hold iførte sig de gule Hjælpende Hænder-veste, mens andre blot rullede ærmerne op – men alt fra at donere blod til at fikse op på kommunale bygninger – så har reaktionen fra medlemmerne været overvældende.

Ældste Walter F. González fra De Halvfjerds' Præsidium præsiderer over Kirken i det sydøstlige område i Nordamerika. Han udfordrede først alle menigheder i sit område til at yde en dags tjeneste i 2009.

Hvert år siden har medlemmer i det sydlige USA

organiseret tjenestedage. Ældste González siger, at han er glad for at se, at menigheder i hele Kirken får denne mulighed i år.

»Vi tjener, fordi det er en af Kristi egenskaber, og det er en mulighed for at blive lidt ligesom han, at fremme en *indstilling* med at tjene – en naturlig vane med at tjene,« siger han. »Når vi tjener uden hensyn til religion, religiøst tilhørsforhold eller race, bliver vore hjælpende hænder kædet sammen og udvikler et forhold til lokalområdet.«

I Jacksonville i Florida reagerede 11 menigheder på kaldet om at tjene den 16. april ved at donere fødevarer og give blod. Adskillige SDH-kirkebygninger blev brugt til aflæsning af fødevarer, mens andre husede bloddonorer.

Medlemmer fra Jonesboro Menighed i Georgia, der kunne håndtere en motorsav, mødtes den 14. maj for at slæbe grene i Stately Oaks Plantation, et legendarisk sted, hvor filmen *Gone with the Wind* blev indspillet.

Den sidste uge i april tilsluttede hellige i Californien og Hawaii sig andre frivillige i lokalsamfundet i forbindelse med den årlige Hjælpende Hænder-dag.

I San Diego i Californien hjalp 150 frivillige med at rense 3.000 gravsten på Fort Rosecrans Memorial Park, en militær kirkegård.

Sidste dages hellige i Palos Verdes i Californien gik sammen med en velgørende organisation kaldet Clean San Pedro om at feje og rengøre gader og fortove i San Pedro bymidte og samlede 900 kg affald og skrald.

Formanden for Clean San Pedro, Steve Kleinjan, sagde: »Vi elsker at arbejde sammen med denne kirke. Fremmødet af frivillige er altid stort.«

Medlemmer af Charlotte North Carolina Syd Stav reagerede på Det Første Præsidentskabs kald om en tjenestedag i løbet af 2011 ved at gå sammen med en lokal velgørende organisation i en kampagne om at sammensætte velkomstkurve.

Redaktørens bemærkning: Kirkens velfærdsafdeling indsamler beretninger om medlemmer, der deltager i en tjenestedag i løbet af 2011 som svar på Det Første Præsidentskabs kald. Fortæl om jeres oplevelser ved at besøge providentliving.org, klik på **75 Years of Self-Reliance and Service**, derefter på **Day of Service** i venstre side, så på **share**-knappen »Share your Service Activity.«

Over 2.000 papirposer med en liste over ting, der var behov for, blev anbragt rundt omkring i området. En uge senere tilbragte næsten 130 frivillige 150 timer med at indsamle poserne og skænke indholdet til tidligere hjemløse familier, der nu har fået et nyt hjem.

Primarybørn fra menigheden lavede »Velkommen hjem«-skilte til familierne.

I Georgia samledes Griffin Menighed lørdag den 21. maj for at rengøre et lokalt center for hjemløse, House of Hope.

I Clinton i Missouri mødtes sidste dages hellige for at pynte Jackson Zoo, tildække blomsterbede, male og reparere udstyr.

Ældste González understregede, at medlemmernes tjeneste velsigner både dem i Kirken og dem, der ikke er medlemmer.

»Der er så mange forskellige måder at tjene på og skabe bånd til lokalområdet,« siger han. »Og når vi tjener andre, ser vi også Herrens hånd i vore medlemmers tilværelse.« ■

Medlemmer i Californien rydder op i deres by.

Kirken rekonstruerer stedet for gengivelsen af præstedømmet

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort deres planer om at rekonstruere det historiske sted kendt som Harmony (i nærheden af vore dages Susquehanna) i Pennsylvania, hvor profeten Joseph Smith oversatte meget af Mormons Bog, og hvor Johannes Døber gengav Det Aronske Præstedømme i 1829.

Projektet omfatter opførelse af historiske bygninger og landlige omgivelser i Harmony, såvel som monumenter, der mindes gengivelsen af Det Aronske Præstedømme i 1829. Det første spadestik forventes at finde sted i 2012, og projektet forventes at tage to år at færdiggøre.

Harmony i Pennsylvania var stedet, hvor Joseph Smith oversatte meget af Mormons Bog i årene mellem 1827 og 1830. Der modtog profeten 15 af de tidligste åbenbaringer, der står i Lære og Pagter.

På det samme sted, som det står optegnet i JS-H 1:66-75, modtog Joseph Smith og Oliver Cowdery Det Aronske Præstedømme fra Johannes Døber i 1829. Peter, Jakob og Johannes overdrog Det Melkisedekske Præstedømme til dem på et

sted i nærheden kort tid efter.

Mark Staker, seniorforsker i historiske steder for Kirkens historiske afdeling, sagde, at afdelingen allerede er begyndt på arkæologisk forskning for at identificere stedet for nogle af de originale bygninger i området.

»Vi vil sørge for at rekonstruere huset, hvor Joseph og Emma boede i Harmony, såvel som det sted, hvor Emma Smith blev født og boede med sin familie,« sagde han.

En skulptur af profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery, der modtager Det Aronske Præstedømme findes allerede på den 36 ha store grund. Planer til nye monumenter bliver tegnet. Der findes også planer om at bygge et besøgscenter.

Kirkeledere inviterer medlemmer, der er interesseret, til at bidrage med et engangsbeløb til projektet. Dette kan gøres ved at specificere »Stedet for gengivelse af præstedømmet« i kategorien »Andet« på en tiendeseddel, der fås hos biskopper og grenspræsidenter. ■

Et sted på 36 ha i Pennsylvania bliver rekonstrueret for at mindes gengivelsen af præstedømmet og oversættelsen af Mormons Bog.

Bevarelse af Kirkens historie i hele verden

Fleere af Kirkens afdelinger arbejder sammen med historikere, arkitekter, arkæologer, advokater, håndværkere, entreprenører og havemænd for at bevare Kirkens steder med historisk betydning. Disse steder falder i tre kategorier:

Historiske steder er steder, hvor begivenheder af stor betydning for Kirkens historie fandt sted, såsom Joseph Smiths gård eller det historiske Kirtland. Der findes omkring 25 historiske steder i USA og et sted uden for USA – Gadfield Elm Chapel i Worcestershire, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges første kirkebygning i England.

Historiske landmærker, som der findes ca. 50 af, omfatter templer, tabernakler og kirkebygninger, der udskiller sig arkitektonisk eller æstetisk.

Og sluttelig, fordi ikke alle vigtige steder kan rekonstrueres, identificerer **historiske mindeplader** – over 100 af dem – andre steder, som Kirken ønsker at bevare i hjerte og sind hos sidste dages hellige. Mindepladerne kan også udpege områder (såsom tempelgrunden i Far West), hvor der ikke findes nok information til at rekonstruere stedet nøjagtigt. Der findes mange internationale historiske mindeplader.

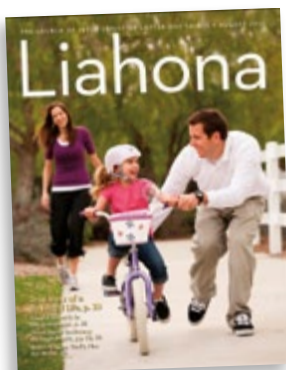
Liahona udvider deres online udbud

Kirken arbejder på at forbedre den online adgang til materialer oversat til andre sprog end engelsk, især *Liahona*, Kirkens internationale tidsskrift.

Målet er, at *Liahona* ved slutningen af 2011 hver måned, hvor det bliver trykt på et specifikt sprog, kan kirkemedlemmer få adgang til hele udgaven online i et pdf-format såvel som de enkelte afsnit af tidsskriftet i rent tekstformat. Dette gælder udelukkende tidsskrifter udgivet i april 2011 og senere.

Kirken arbejder også på regelmæssigt at udgive Det Første Præsidentskabs budskab og besøgsbudskabet online på 80 sprog. Disse budskaber er traditionelt med i *Liahona* eller udgivet særskilt for sprog, der endnu ikke har *Liahona*.

Begyndende med juni 2011 indtales alt det trykte materiale i *Liahona* og udgives online på spansk og portugisisk. De første fire numre i 2011 bliver også indtalt efterfølgende.

Indtalingen af *Liahona* på andre sprog kommer snart.

Mængden af oversat materiale fra generalkonferencer, der er tilgængeligt online, vokser også. Ved aprilkonferencen i 2011 blev talerne oversat til 92 sprog. Indtalingen af alle findes på conference.lds.org. *Liahona* udgives på tryk på 33 af de sprog. De er tilgængelige i indholdsfortegnelsen i *Liahona* maj 2011 på liahona.lds.org.

Et projekt med at udgive generalkonferencemateriale fra 1990 til i dag online på 25 sprog er også på vej. Fra 1990 og frem, hvis et møde af generalkonferencen blev udgivet i Kirkens Tidsskrifter på et af de 25 sprog, vil det blive scannet og anbragt online i pdf- og html-format. ■

Kirkens logo udgives på 100 sprog

Med de nye udgivelser af Kirkens logo på bosnisk, makedonsk, montenegrinsk, persisk, tshiluba og yap er Kirkens navn nu udgivet på mere end 100 sprog.

Projektet begyndte i december 1995, da præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) bestemte, at et nyt logo skulle indføres. Logoet blev designet, så Frelserens navn var det mest fremtrædende i Kirkens officielle navn, og det er siden blevet oversat og sat op på forskellige sprog.

Fordi Kirkens navn og logo er vigtige betegnelser – og fordi de er

registrerede varemærker eller på anden måde er beskyttede på verdensplan – har Kirken oprettet nogle retningslinjer for passende brug af Kirkens navn og logo.

Lokale enheder kan anvende Kirkens navn på skrift (men ikke logoet), når alle nedenstående betingelser er opfyldt:

- Aktiviteten eller arrangementet, som navnet er tilknyttet til, bliver officielt sponsoreret af enheden – fx et nadvermødeprogram.
- Navnet på den lokale enhed bliver brugt som indledning til Kirkens navn.
- Skriftbilledet imiterer eller ligner ikke Kirkens officielle logo.

Kirkens officielle logo bliver udelukkende brugt til ting, der er godkendt af afdelingen for koordinering af Kirkens aktiviteter ved Kirkens hovedsæde, som fx følgende:

- Kirkens officielle udgivelser og brevpapir og kuverter
- Missionærens navneskilte
- Skilte på kirkebygninger

Logoet må ikke bruges som dekoration eller pauseskærm på en computer. Det kan heller ikke bruges på en personlig, kommerciel eller promoverende måde. ■

Hjemmeside bringer Kirkens butik ud til medlemmer i hele verden

Med en udvidelse på tre sprog på store.lds.org bliver adgangen til Kirkens materialer meget mere tilgængelig for tusindvis af medlemmer. Hjemmesiden, der erstatter lds-catalog.com, blev oprindeligt udgivet på engelsk, russisk og spansk, men nu er fransk, italiensk og tysk også tilgængelig.

Evangeliske materialer – studiehjælp, musik, medier, kunst, tempelklædninger, tempeltøj og andre ressourcer – med gratis forsendelse, hvor end hjemmesiden er tilgængelig.

Der er planer om at gøre store.lds.org tilgængelig på kinesisk, japansk, koreansk og portugisisk i fremtiden.

Opdateringer af applikation til evangelisk bibliotek udgivet

Kirken har udgivet opdateringer af applikation til evangelisk bibliotek til Android, iPad og iPhone på mobile.lds.org.

Hvor den tidligere Android-app kun tilbød nogle få nøgleudgivelser, giver opdateringen adgang til Kirkens Tidsskrifter, hæfter og mere.

Opdateringen af app til iPad og iPhone giver brugere mulighed for at synkronisere noter i skrifterne mellem den mobile app og My Study Notebook på LDS.org og gør det muligt at gennemgå noter, understregninger og markeringer både online og på et mobilt apparat. ■

Templet i Atlanta i Georgia

Medlemmer fejrer Kirkens 50 år i Filippinerne

For at mindes 50-året for genindvielse af Filippinerne til forkyndelse af evangeliet samledes tusindvis af hellige i Quezon City for at deltage i et kulturelt show den 30. april og en områdekonference den 1. maj.

Nitten stave var forsamlet om lørdagen for at fejre den rige kulturelle arv og Kirkens udvikling i Filippinerne med sang og dans. Søndag den 8. maj samledes medlemmer til en national konference med lokale ledere og med generalautoriteter via satellit.

USNS Comfort yder hjælp på 12 steder

I april satte USNS *Comfort*, et hospitalsskib, sejl mod 12 steder i Caribien, Centralamerika og Sydamerika for at yde lægehjælp og for at oplære sundhedspersonale.

Frivillige fra Kirken, USA's flåde og andre hjælpeorganisationer yder humanitær hjælp og underviser i færdigheder, der hjælper mennesker til selvhjælp, når skibet er sejlet væk.

Templet i Atlanta åbner sine døre efter festlighed og genindvielse

Efter en weekend med kulturel festlighed og to søndagssessioner med genindvielse ved præsident Thomas S. Monson åbnede templet i Atlanta i Georgia sine døre den 3. maj 2011 for almindelig tempeltjeneste. Udover præsident Monson deltog ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Walter F. González og William R. Walker, begge fra De Halvfjerds, i genindvielsen.

Templet blev oprindeligt indviet i 1983 og lukkede den 1. juni 2009 for omfattende renoveringer. ■

Dvd om Det Gamle Testamente udgivet på nye sprog

Det Gamle Testaments video-præsentationer på dvd er nu tilgængeligt på 11 sprog med yderligere 10 sprog, der snart følger.

Amerikansk tegnsprog, engelsk, fransk, italiensk, kantonesisisk, mandarin, portugisisk, samoansk, spansk, tysk og ukrainsk er tilgængelige nu; dansk, finsk, hollandsk, indonesisk, norsk, russisk, svensk, tagalog, thai og tongansk bliver tilgængelig på et tidspunkt inden årets udgang.

Sættet med tre dvd'er har over 300 visuelle hjælpemidler og 54

videoer til at vejlede medlemmer gennem deres studium af Det Gamle Testamente og er tilgængelig i Kirkens distributionscentre eller på store.lds.org.

Tre-i-én-udgave tilgængelig på samoansk

En samoansk udgave af tre-i-eneren – Mormons Bog, Lære og Pagter, Den Kostelige Perle og Guide til Skrifterne, en studiehjælp, der er indbundet samlet – er nu tilgængelig gennem distributionscentre og på store.lds.org. ■

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Find fred i urolige tider«, s. 12:

Du kan eventuelt bede din familie om at nævne nogle specifikke udfordringer, de har, før I læser artiklen. Brug så ældste Malms forslag for at drøfte, hvordan man finder fred i urolige tider.

»De besejlende ordinancer knytter familier sammen for evigt«, s. 16:

Du kan eventuelt bede din familie om at drøfte, hvad ordet *løfte* betyder, før I læser artiklen. Overvej at læse L&P 82:10 og tale om, hvorfor det er så vigtigt at indgå og holde pagter med Herren. Når I læser artiklen sammen, så overvej at bære dit vidnesbyrd om, hvordan det har velsignet din tilværelse at holde pagterne.

»Pligt mod Gud med far«, s. 54: Inspireret af denne artikel kunne du begynde at arbejde på en aktivitet fra Pligt mod Gud eller Personlig fremgang, selvom du ikke har teenagebørn (du kan finde materialet på DutyToGod.lds.org og PersonalProgress.lds.org). Hvis du har teenagebørn, der allerede deltager, så overvej at få fædre til at arbejde sammen med døtre og mødre med sønner.

»Evangeliet skal forkyndes i hele verden«, s. 64: Udover at spille huskespillet med de yngste børn kunne I synge »Tjenere for himlens konge« (*Salmer og sange*, nr. 164). Overvej i familien at udvikle en missionærplan og sæt mål som fx at invitere en familie med til en kirkeaktivitet eller at skrive breve til missionærer fra menigheden. ■

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

En velsignelse, der ikke kan måles

Kirken har ikke en menighed i byen, hvor vi bor, og det er svært at gå gennem en hel uge uden kontakt med andre medlemmer. Når vi læser en artikel eller en tale fra *Liahona*, føler vi, at personen, der skrev den, taler direkte til os. At have profetens ord i vores hjem er en velsignelse, der ikke kan måles. På denne måde føler vi os forbundet med Kirken, selvom vi fysisk er langt væk fra en kirkebygning.

Fábio André Haab, Brasilien

Råd opbygger styrke og tro

Tak for den store velsignelse det er at have tidsskriftet – hver måned finder jeg budskaber, der rører mit hjerte. De råd, vi modtager fra

medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum, giver mig styrke og fylder min sjæl med tro.

Dorris Cantor, Honduras

En kanal med svar

Et af mine mål er at læse *Liahona* hver måned. Alt i tidsskriftet hjælper mig til at blive mere som Jesus Kristus. Det er en af de kanaler, hvor Herren besvarer mine bønner. ■

Gilberto Júnior de Paula Rodrigues, Brasilien

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

TEMPELVELSIGNELSER NU OG I AL EVIGHED

Stacy Vickery

Jeg kan huske, at vi havde billeder af templet på væggene, da jeg var lille. Selv om jeg var for lille til at forstå templets velsignelser, vidste jeg, at jeg ville derhen en dag. I Unge Piger begyndte jeg at forstå de velsignelser, som man kunne modtage i templet. På det tidspunkt var min familie mindre aktiv, og jeg bad hver eneste dag om, at vi måtte kunne blive beseglet som en evig familie.

I efteråret 1993, to uger før jeg fyldte 18, tog min familie i templet. Jeg kan huske den følelse, jeg havde, da jeg i templet i Provo i staten Utah blev beseglet til mine forældre og søskende. Da jeg forlod templet den dag, mente jeg, at jeg forstod de velsignelser, som det havde bragt mig.

To år senere, i sommeren 1995, var jeg blevet forlovet og tog i templet for at modtage min egen begavelse. Hvor var det dog vidunderligt at modtage endnu en velsignelse i templet! Tre dage efter at jeg havde modtaget min begavelse, blev jeg beseglet til min mand for tid og al evighed i templet i Manti i Utah. Jeg indså, at jeg havde modtaget endnu en velsignelse, som jeg ikke tidligere havde modtaget – min mand og jeg kunne blive en evig familie. Atter mente jeg, at nu havde jeg modtaget alle templets velsignelser.

Da vi havde været gift i seks år, opdagede vi, at vi ventede familieførøgelse. Vi glædede os sådan til at opdrage vores søn og undervise ham i evangeliet. Men 24 uger inde i graviditeten blev vores lille dreng født og kæmpede for sit liv. Efter kun otte uger vendte

han tilbage til vor himmelske Fader. Da jeg holdt ham for sidste gang, erkendte jeg endnu

en vidunderlig velsignelse ved templet: Vores søn var født i pagten og var vores for evigt.

Atten måneder efter at vores søn var død, blev vi ringet op af SDH-familietjeneste, som fortalte os, at en ung kvinde havde valgt at overlade sit spædbarn til os. Da vi vidste, at vi ikke kunne få flere biologiske børn, blev vi meget begejstrede.

Da vores lille pige var seks måneder gammel, var adoptionen helt på plads, og vi tog hende med i templet, så hun kunne blive beseglet til os.

Fire år efter at vores lille pige blev

en del af vores familie, valgte en anden ung kvinde os til at være forældre for en dejlig, lille dreng. Atter oplevede vi velsignelsen ved at tage et seks måneder gammel barn med i templet. Jeg glemmer aldrig den følelse, jeg havde, da jeg så mine børn i templet, klædt i hvidt, hvor de blev beseglet til min mand og mig for al evighed.

Jeg indser nu, at jeg ikke forstod alle de velsignelser, som templet kunne skænke mig, da jeg var i Unge Piger, eller da jeg blev beseglet til min mand, eller da vores søn døde. Og selv om jeg erkender mange flere velsignelser i dag, end jeg har gjort tidligere, så ved jeg nu, at templet er et sted for *evige* velsignelser, velsignelser, som kommer til os i dette liv og i evigheden. Nogle af dem genkender vi sagtens i dag, og andre underviser os, styrker vores vidnesbyrd og hjælper os med en dag at nå vores evige hjem.

Templet er et sted med fred og trøst, glæde og fornyelse. Jeg er mere taknemlig for templet nu, end jeg nogensinde før har været, og jeg beder til, at jeg, når jeg vender tilbage dertil, kan blive ved med at lære og værdsætte templets velsignelser. ■

Min forståelse af templets velsignelser er vokset, efterhånden som jeg fik mere brug for dem.

Refleksioner i Kirtland, af Al Rounds

Påskesøndag, den 3. april 1836, trak Joseph Smith og Oliver Cowdery sig tilbage til talerstolen i det nyindviede tempel i Kirtland og knælede ned for at bede. Kort efter viste Jesus Kristus sig for dem og sagde:

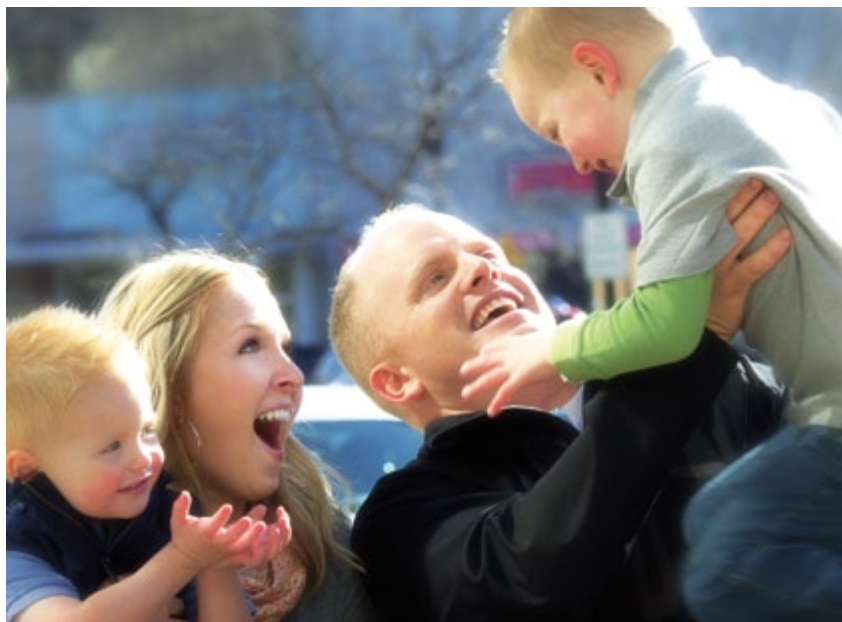
»Jeg er den første og den sidste; jeg er den, som lever, jeg er den, som blev slået ihjel; jeg er jeres talsmand over for Faderen.

Se, jeres synder er jer tilgivet; I er rene i mine øjne; løft derfor hovedet og fryd jer.

Lad jeres brødres hjerte fryde sig, de, som med al deres kraft har bygget dette hus til mit navn.

For se, jeg har antaget dette hus, og mit navn skal være her; og jeg skal i barmhjertighed give mig til kende for mit folk i dette hus ...

Og dette hus' ry skal sprede sig til fremmede lande; og dette er begyndelsen til den velsignelse, som skal blive udøst over hovedet på mit folk. Således er det. Amen« (L&P 110:4-7, 10).

»Hvis vi efterlever de love, som knytter sig til det celestiale ægteskab, kan vi, vores ægtefælle og vores familie nyde lidt af himlen her på jorden,« forkynder ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum. »Og når vi efterlever de love, lever vi ved de samme love, som man lever ved i himlen.« Se »En smule af himlen på jorden«, s. 22.